

Šrámkovský Sobotky

5

ROČNÍK XLVIII

ZÁŘÍ / ŘÍJEN 2011

CENA 15 Kč

Pasování čtenářů

Druháci obdrželi pamětní list a svoji první průkazku do knihovny

V pátek 30. září se v Městské knihovně F. Šrámka konalo pasování na čtenáře. Slavnostního aktu – pasování – se zúčastnilo 38 žáků ze dvou druhých tříd sobotecké základní školy. Pasování proběhlo za přítomnosti paní třídní učitelky Slavíkové a Drbohlavové. Nechyběla samozřejmě knihovnice a k velkému překvapení a radosti i několik rodičů a prarodičů pasovaných dětí.

Druháci byli nadšeni z přítomnosti pana spisovatele Marka Šolmese Srazilu, kterého už znají z autorského čtení knížky „Pohádky do postýlky“. Děti jsme si společně vyzkoušeli ze čtení i psaní, abychom věděli, že si pasování na čtenáře opravdu zaslouží.

Společně jsme si řekli pasovací slib, kde děti mimo jiné slíbily, že budou knížky opatrovat jako poklad. Pasování mečem z dob napoleonských válek se chopil sám pan spisovatel. Odměnou pro děti byl pamětní list, slavnostní první průkazka do knihovny a zábavné vystoupení s kytarou a zpěvem Marka Šolmese i jeho autogram, například na čelo. Někteří malí čtenáři si hned odpoledne přišli poprvé vypůjčit knížky a mé přání je, aby se do knihovny vraceli a rádi ji navštěvovali.

Pavla Havlová
knihovnice

KULTURNÍ A SPOLEČENSKÉ AKCE V SOBOTCE

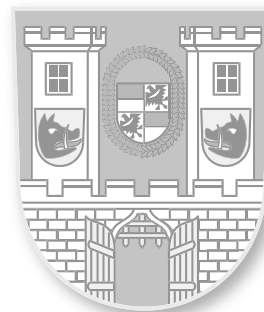
3. 7. – 31. 10.	Šolcův statek – Lapidárium
17. 9. – 31. 10.	Šolcův statek – Galerie Karla Samšínáka
22. 9. – 30. 11.	Městská knihovna F. Šrámka
29. 10.	16:00 park na Humprechtě
	20:00 sokolovna
1. 11.	17:00 Městská knihovna
8. 11.	18:00 Městské divadlo
11. 11.	Městská knihovna F. Šrámka
23. 11.	19:30 Městské divadlo

ŠÁRKA RADOVÁ – SOCHY – výstava
BOŘIVOJ BOROVSÝ – obrazy a kresby
VÝSTAVA HISTORICKÝCH POHLEDNIC A FOTOGRAFIÍ SOBOTKY
SOBOTECKÝ HALLOWEEN – strašidelný podvečer
večerní HALLOWEENSKÁ ZÁBAVA s kapelou Patex
BESEDA se SPISOVATELKOU HANOU MARIÍ KÖRNEROVOU,
autorkou románu Pán hor
MUZIKY, MUZIKY, VY PĚKNĚ HRAJETE – staropražské a lidové písně
PRODEJNÍ VÝSTAVA BIŽUTERIE paní Brázdilové
BOŽSKÝ ŘÍZEK – komedie turnovského souboru Nakafráno

Radnice informuje

Zprávy z Městského úřadu

**Usnesení ze 7. veřejného zasedání Zastupitelstva města Sobotky,
které se konalo dne 8. 9. 2011 v 18.00 hod. ve velkém sále spořitelny v Sobotce**

Přítomno: 10 členů

Omluveni: p. Bašová, Bc. Janatka, Ing. Macoun, pí Mikulecká, Bc. Patka

I. Zastupitelstvo projednalo a schválilo:

1. rozpočtové opatření č. 4/2011 – úprava rozpočtu k 31. 8. 2011 v celkové částce 66 693 910,- Kč v příjmové i výdajové části;
2. obecně závaznou vyhlášku č. 1/2011 o místních poplatcích s účinností od 1. 1. 2012;
3. předešlá usnesení zastupitelstva města ze dne 15. 2. 2007 bod IV. odst. 1., jako rozhodnutí o pořízení nového územního plánu Sobotka podle § 47 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozd. předpisů, a ze dne 26. 4. 2007 bod I. odst. 9., schválení zpracovatele územního plánu Sobotka;
4. podle § 47 odst. 5 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozd. předpisů, zadání územního plánu Sobotka;
5. zveřejnění záměru města prodat p.p.č.45/5, ostatní plocha, o výměře 20m², k.ú.Kdanice;
6. zveřejnění záměru prodat část p.p.č. 618/33, zahrada, o výměře cca 170 m² v k.ú. Sobotka;
7. zveřejnění záměru prodat část p.p.č. 2895, ostatní plocha, o výměře cca 150m² a p.č. st.1108, zastavěná plocha a nádvoří o výměře 7 m² v k.ú. Sobotka;
8. smlouvu o vložení majetku do hospodaření – p.p.č. 47 a p.p.č. 46 v k.ú. Sobotka, mezi městem Sobotka a Mikroregionem ČR Vyskeř;
9. odkoupení p.p.č. 2166/6, ostatní plocha, o výměře 45m² v k.ú. Sobotka od Václava a Květoslavy Drbohlavových, Sobotka, Boleslavská 324, za cenu dle ZP + náklady spojené s prodejem;
10. smlouvu o bezúplatném převodu nemovitosti bez omezujících podmínek č. UZSVM/HJC/2491/2011-HJCM mezi Českou republikou, zastoupenou Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových Praha, jakožto převodcem, a městem Sobotka, jakožto nabyvatelem;
11. darovací smlouvu na finanční dar ve výši 30 497,- Kč mezi městem Sobotka jako dárce a Obecně prospěšnou společností pro ČR Sobotka jako obdarovaným;
12. dodatek č. 2 mandátní smlouvy mezi městem Sobotka a společností Gauff Praha s.r.o.;
13. Ing. Jana Kotěšovce, Praha 4 – Háje, Štichova 645/34, jako TDI (technický dozor investora) na realizaci akce „Sobotka – Osek: Kanalizace a čistírna odpadních vod – 3. etapa, SO-106 Kanalizační stoka „B“ – 3. etapa“, za cenu 194 000,- Kč za provedené práce a uzavření smlouvy;
14. smlouvu o poskytnutí finančních prostředků na provoz SD s obcemi Libošovice, Markvartice, Mladějov, Osek, Samšina, Libuň o spoluprovozování SD formou příspěvku na provoz ve výši 50,- Kč za občana a rok bez DPH, která bude ročně upravována podle skutečných nákladů uplynulého roku.

II. Zastupitelstvo vzalo na vědomí:

1. zápis z jednání finančního výboru ze dne 6. 9. 2011;
2. zápis z jednání kontrolního výboru ze dne 28. 7. 2011;
3. zápis z dílčího přezkoumání hospodaření města Sobotka za rok 2011 ze dne 21. 7. 2011.

III. Zastupitelstvo ukládá:

1. MěÚ vytvořit seznam položek, které dosud nejsou zahrnuty v rozpočtu na r. 2011 a bude je nutné profinancovat, a předložit tento seznam FV do 10. 10. 2011;
2. FV předložit ZM do příštího zasedání návrh způsobu financování položek, které dosud nejsou zahrnuty v rozpočtu na r. 2011 a bude je nutné profinancovat.

Stanislav Tlášek
starosta

Krátké zprávy

Dokončení 3. etapy kanalizace

30. září byla dokončena 3. etapa výstavby kanalizace ve městě. Celá akce, která začala v září loňského roku, stála 30 861 948 Kč, z fondu EU bylo hrazeno 26 232 656 Kč, z fondu SFŽP 1 543 097 Kč a zbytek nákladů ve výši 3 086 195 Kč uhradilo Město Sobotka z dotace od Královéhradeckého kraje. Celková délka kanalizace 3. etapy v úseku Šafranice – Šolcova – Jičínská – Na zadní cestě je 1,6 km a připojeno bylo 365 obyvatel včetně budov ZŠ, MŠ a Zdravotního střediska. Výstavbu prováděla firma Stavoka Kosice, obnovu asfaltových povrchů realizovala firma Rekom Nový Bydžov. 3. etapou se uzavřelo základní odkanalizování města, kdy počet připojených obyvatel dostal požadavkům SFŽP. Bude-li vypsan další dotační titul, bude záležet na zastupitelích města, zda se rozhodnou pro realizaci možné 4. etapy. Stále zbývá odkanalizovat západní stranu náměstí, Turnovskou ulici a ulice Na celné a U stadionu. Zejména odkanalizování náměstí by umožnilo přikročit k zásadní rekonstrukci celého náměstí.

Veřejná debata o přechodu pro chodce před ZŠ

Zástupci ZŠ, MŠ, Mateřské centrum Ďapík a zástupci rodičovské iniciativy zvou občany Sobotky na VEŘEJNOU DEBATU O ZLEPŠENÍ STAVU PŘECHODU PRO CHODCE MEZI ZŠ A MŠ. Debata se bude konat dne 17. 10. od 17 hodin ve velkém sále spořitelny. Debaty se zúčastní Jan Janatka – místostarosta města, npor. Ing. Tomáš Lukáš – OO Policie ČR Sobotka, Ing. Josef Podlipný – Projektservis Jičín, Ing. Martin Duczynski – vedoucí odboru dopravy MěÚ Jičín, Zbyněk Hercík – SÚS Jičín, a dále zástupci rodičů a školy. Moderuje Bc. Barbora Špicarová – Stašková, radní města.

Oprava chodníku v Boleslavské ulici

Od konce září probíhá kompletní rekonstrukce chodníku v Boleslavské ulici v úseku od staré pošty ke schodům do parku. Rekonstrukce spočívá v rozebrání starého chodníku, vyrovnaní obrubníků, navezení podkladu a novém předláždění původními dlažebními kostkami. Na jaře příštího roku bude rekonstrukce dokončena přestavbou úseku od schodů k parkovišti před MěÚ.

Černé skládky ve městě

Již 2 měsíce funguje v Sobotce sběrný dvůr, kde je možné 3x v týdnu odevzdávat téměř jakýkoli odpad a všichni to vědí. Přesto žijí ve městě omezení tupci, kteří tuto jednoduchou informaci nepochopili a dál zakládají černé skládky po celém městě. Jak to vypadalo v neděli 25. 9. u kontejnerů za sokolovnou a u odpadkového koše před Šolcovým statkem, ukazují přiložené fotografie. Městský úřad upozorňuje, že za založení takovéto skládky hrozí pokuta až ve výši 50 000 Kč.

Jan Janatka
místostarosta

Černá skládka za sokolovnou

Černá skládka před Šolcovým statkem

Foto: Petra Hošková

23. Sobotecký jarmark a festival řemesel

V sobotu 20. srpna se uskutečnil již 23. ročník Soboteckého jarmarku a festivalu řemesel. Celou akci vymyslel MUDr. Ivan Kafka a první jarmark se konal v létě roku 1988. V roce 2008, po dvaceti úspěšných ročnících, se dr. Kafka další organizace vzdal a pořádání jarmarku se od roku 2009 ujalo občanské sdružení Jar-

mark, které založili Sobotáci Dana Vejnárková, Jiří Suchánek a Jan Janatka. Pro OS Jarmark to byl tedy letos třetí ročník v roli pořadatele a byl to ročník úspěšný i neúspěšný zároveň. Úspěch organizátoři spatřují v tom, že se podařilo do Sobotky pozvat mnoho tradičních řemeslných stánků, které opět zaplnily park, úspěchem je to, že se náměstí podařilo vyčlenit pouze pro občerstvení, zábavu a jar-

mareční zboží, a že se prodejci textilu přesunuli na Boleslavskou ulici až pod schody do parku. Za úspěšný lze považovat i kulturní program, vždyť jména jako Eva Pilarová, Jaroslav Uhlíř nebo Prague Conspicy či Gang ala Basta jsou známkou kvality. Na své si přišli i milovníci dechovky, country nebo rockové zábavy. O netradiční zpestření se postaral soubor Chůdadlo, který celou akci výtečně moderoval a oživoval svým uměním chůze na chůdách, pantomimy či podařenou ohňovou show ve večerních hodinách. V pátek byl mimo-

rádně úspěšný koncert skupiny Vafák, revivalu Kabátů. Jarmark ve velké míře závisí na počasí a v letošním studeném a deštivém létě byla jarmareční sobota výjimkou. A přestože byl teplý a slunečný den, přišlo nejméně lidí za poslední tři roky, čímž se dostáváme k neúspěšné stránce akce.

A pak nelze zapomenout, že se obecně méně chodí za zábavou a kulturou, protože lidé mnohem více šetří. Ale i přesto mohou být pořadatelé v zásadě spokojeni. Tradice jarmarku jako vyvrcholení letní sezóny ve městě se stále udržuje, její charakter se v zásadě nijak nemění, i když se organi-

zátoři každým rokem snaží přijít s něčím novým a akci udělat ještě příjemnější. To, že byl letošní ročník lehce ztrátový, znamená především, že OS Jarmark příští rok nevloží finance do investice podobné té letošní, kdy se nechalo postavit kryté pódium na zahradě Šrámkova domu v ceně 80 tisíc Kč. Rozhodně to neznamená, že by OS Jarmark nepokračovalo

Foto: Ondřej Černý

Sobotecké náměstí při letošním jarmarku

V sobotu na jarmark přišlo 5359 platících návštěvníků, což je o cca 1 500 méně než vloni a toto číslo se bohužel odrazilo i v celkových číslech akce, což dokládá i níže uvedená tabulka. Jarmark tak poprvé skončil v červených číslech. Příčin vidí organizátoři několik. Právě to, že sobota byla jedním z mála teplých letních dnů, dali zřejmě mnozí přednost koupalištím či výletům. Zároveň mimořádná návštěvnost pátečního koncertu, který byl zdarma a přilákal dle odhadu 2 – 3 tisíce lidí, se mohla podepsat na nižší návštěvě druhý den.

v přípravách na další ročník. Závěrem se sluší poděkovat těm, bez kterých by jarmark nešel dělat. Jarmark funguje díky dobré spolupráci s městem Sobotka, jak tomu bylo vždy, ale největší dík patří Sboru dobrovolných hasičů Sobotka, bez jejichž pomoci by ten téměř padesátihodinový maratón nebylo možné zvládnout. Na shledanou na 24. ročníku, který se bude konat v sobotu 25. 8. 2012. Další fotografie z letošního jarmarku najdete na www.sobotecky-jarmark.cz

OS Jarmark

Rozpočet jarmark 2011

Příjmy			Výdaje	
21. 8.	428720	vstupné	program vč. OSA	216480
21. 8.	71650	stánky	Klub přátel města Sobotky	0
			technika, zvuk, toi toi	148140
			příprava - výlep, ID pásky, reklama...	41417
			DPP organizátoři + výběrčí vč. odvodů FÚ	48800
			odměny os Jarmark	24000
			SDH - organizační a pořadatelské práce	32200
			občerstvení, pořadatelé + účinkující	8978
CELKEM	500370			520015
což znamená	-19.645 Kč			

Do sobotecké knihovničky

Dnes chceme v této rubrice připomenout ohlas 140. výročí úmrtí soboteckého básníka Václava Šolce. Byl nečekaně chudý a kromě připomenutí data úmrtí v různých kulturních přehledech a seznamech výročí přinesl vlastně jen tři velká zamyšlení ing. Josefa Jindry. Ta se však natrvalo zapsala do šolcovské bibliografie.

První z nich vyšla v našem časopise (Josef Jindra: Sto čtyřicet let od básnickovy smrti. (Památce Václava Šolce). ZŠS 48, 2011, č. 3, květen-červen 2011, s. 8-10). Druhé našli čtenáři sborníku Od Ještěda k Tros-

kám (Josef Jindra: Šolcova lyrika ztracené lásky. OJKT 18 (34), 2011, č. 2, červen 2011, s. 105-114, fotografická příloha s. 2). Doplněno úryvkem Šolcovy básně Naše chaloupky (s. 75). A konečně třetí našla své místo v časopise Čaj (Josef Jindra: Václav Šolc – básník geniálního talentu. Ke 140. výročí jeho smrti. Čaj 10, 2011, č. 58, červenec 2011, s. 11-15). Všechny přinášejí cenné životopisné údaje i ocenění Šolcova díla pohledem současného básníka.

S Šolcovým výročím souvisí i jubileum jeho rodného statku. Byl postaven v roce

1811 a 4. září oslavil své dvousté narozeniny. Zaslouhou RNDr. Jana Samšínáka se při dokončení oprav konala výstava dokumentující dlouholetou velkolepou akci jeho záchrany, která rovněž neunikla pozornosti tisku. Připomeňme alespoň informativní článek Josefa Jindry Šolcův statek v generální údržbě (OJKT 18 (34), 2011, č. 2, s. 114-115) a článek v našem ZŠS Výstava ke 200. výročí Šolcova statku (ZŠS 48, 2011, č. 4, s. 9-10).

K. B.

Jarmila Glazarová ve vzpomínce Jaroslava Šimůnka

K paní Jarmile jsem začal chodit na podzim 1971. Přivedl mě k ní Jindřich Hilčr. Redigoval jsem tehdy teoretickou literaturu a šlo o vydání výboru z jejích projevů a statí. Podnětem k tomu byly její sedmdesátiny. Pokud si vzpomínám, byli jí z nakladatelství blahopřát tehdejší šéfredaktor Václav Stejskal, L. Fikar a J. Hilčr. A tak jsme se dali do práce. Zprvu byla potíž se shledáváním materiálů, uveřejněných v časopisech. Neměli jsme jejich bibliografii. Teprve, když jsme ten soupis měli a materiály opsali, celkem snadno jsme už rozvrhli podobu příští knížky. Bylo samozřejmé, že jednu její část budou tvořit projevy ze zahájení Šrámkových Sobotek. Rozhovory nad nimi, prokládané – jak bylo pro paní Jarmilu charakteristické – nesčetnými vzpomínkami, nebyly prvními, které se týkaly Sobotky. Hned v prvních chvílích první návštěvy jsme se k ní dostali. Jindřich Hilčr při představování zdůraznil, že jsem Soboták. Paní Jarmila se na mě podívala a ukázala rukou na jeden z obrázků na zdi proti nám. „Poznáváte to?“ – Usmál jsem se: byl to obrázek staré Sobotky od Gansova domu k mostu. Dřevěné domy s podloubím... Sobotecké projevy otiskla vcelku autenticky. Zkorigovala je jen v jednom: musela být vynechána jména autorů „nevhodných“, měla-li mít knížka nádech, že vyjde. Nakonec jsme narazili na jméno Louise Aragona. To jsme v textu nechali. A právě toto jméno bylo záminkou, že Mís-

topis srdce, ač má vrození 1973, byl dán na trh až v roce 1976. To už se ostatně změnila i atmosféra kolem paní Jarmily samé.

V průběhu příprav knížky vznikala její projev na Šrámkovu Sobotku 1972. Při mých návštěvách jsme ho „konzultovali“. Paní Jarmila si ověřovala podstatnost či okrajovost jednotlivých problémů, jejich zasazení do souvislosti atd. Nebylo pro ni snadné tento projev vytvořit. Žila tehdy v dost velké duševní tísní, vyvolané jednak nemocí její sestry, paní Ireny, a starostmi o ni, jednak svíravou samotou kolem ní samé. A nechtěla, aby

její slovo vyznělo stejně tisnivě. Hledala proti každému negativu pozitiv, u každého kladu si uvědomovala jeho stín. Jednou mi vyprávěla jako čerstvý zážitek onu závěrečnou epizodu s Drakem a chlapcem. „Není to krásné, není to rozkošné?!“ zakončila své vyprávění. Shodli jsme se, že by tento příběh neměl v jejím projevu chybět...

Popravdě řečeno – Sobotka nikdy nebyla v našich rozhovorech dominantním motivem. Domnívám se, že její vztah k našemu městu byl dán dvěma skutečnostmi. Jednak vztahem k rodnému kraji a k místu,

Foto: Tomáš Grindl

Ze seriálu Krajanské hroby: Hrob Jarmily Glazarové na lesním hřbitově u Malé Skály

kde se narodil Fráňa Šrámek. Měla jeho dílo ráda. Nemohu se zbavit dojmu, že ji uchvacoval zejména jeho jazyk, do jehož alchymie dokázala proniknout jako málokdo. Nemluvila o tom, ale bylo možné to vytušit a postřehnout.

A zadruhé: její vztah k Sobotce byl dán vztahem k soboteckým přátelům. Nebylo jich mnoho: „starostenka“ – jak říkala Drahomíře Bílkové – a manželé Hejnovi. Z téhle dvojice si moc považovala pana profesora. Ráda opakovala jeho „libějí si posloužit“, ráda vzpomínala na posezení u stolu s rozkošnými porcelánovými hrnečky... Proto také, když pan profesor o Vánocích v roce 1974 zemřel, nemohla nebýt na jeho pohřbu. Tehdy byl vedoucím Klubu mladých čtenářů ing. Lumír Parolek, žák pana profesora z gymnázia. On, Jindřich Hilčr a já jsme rychle dohodli, že do Semil pojedeme, když se ozvala paní Jarmila, že by chtěla jet a není jak. Ihned jsme jí nabídli místo. Ing. Parolek, který jel vlastním au-

tem, pro ni zajel. Pamatuji se, že to byl den „typický“ zimní: mrholivý a beze sněhu. Cestou do Semil jsme vzpomínali na pana profesora. Cestou zpátky jsme se zastavili u zámku na Malé Skále. Rozhlédla se – a my jsme prožili hodinu nezapomenutelného vyprávění – vzpomínek v místech jejího dětství.

Před Šrámkovou Sobotkou 1974 jsme pojali úmysl, aby paní Jarmila zase sobotecký festival zahájila. Nebylo to možné, nedovoľoval to zdravotní stav její sestry, ani její. Domluvili jsme se, že pošle účastníkům ŠS aspoň pozdrav. Asi za týden po té domluvě mi zavolala a já si pro něj na Lhotku jel. I tímhle faktem se dá doložit vztah Jarmily Glazarové k Sobotce. Byla jí místem, s nímž ji poutal rodácký svazek, literatura, bohatá kulturní tradice, neopakovatelná atmosféra starých soboteckých zákoutí, která milovala stejně, jako atmosféru zahajovacích chvil Šrámkových Sobotek – a v neposlední řadě hrst přátel, které měla upřímně ráda.

Proto se do Sobotky ráda vracela. A když už nemohla osobně, přišla alespoň prostřednictvím svého vždycky povzbudivého slova.

Jaroslav Šimůnek

Praha, 1. září 1988

Spisovatelka Jarmila Glazarová (1901–1977) se narodila před 110 lety. Výročí prozaičky, která měla k městu Sobotce přátelský vztah, připomínáme vzpomínkou soboteckého rodáka a nakladatelského redaktora Jaroslava Šimůnka (1931–1997). Požádal jsem ho o ni v roce 1988, v době, kdy jsem jako středoškolský student psal práci o vztahu spisovatelky a našeho města. Název pro toto publikování ve Zpravodaji Šrámkovy Sobotky doplňuji, text edituji podle originálu, který je psán perem na 2 listech A4 a který uchovávám ve své osobním archivu. Za pomoc s edicí děkuji Marii Sekerové.

Jan Bílek

Archeologicky o českém estetiku – Mirko Novák (1901–1980)

Stojím uprostřed pracovny, kde člověk podvědomě hovoří šeptem. Za sebou stěnu zaprášených knih, před sebou jednoduchý psací stůl s malou stolní lampou jak ze staré univerzitní knihovny, naproti stará truhla, obraz hradu Orlíka před zatopením vltavského údolí a bronzový *spinario* – chlapec s trnem v patě, malá kopie slavné antické sochy. Nadcházejí mi dva úkoly. Vzpomínat na osobnost, kterou jsem osobně poznal jen málo, a rozdělit tuto knihovnu tak, aby – byť po částech a jinými způsoby – mohla dále sloužit svému bytostnému účelu.

Jedno je těžší než druhé. Pomalu беру do ruky jednotlivé svazky a rychle je vracím zpátky, abych je náhodou nezařadil jinam. Vim, jak pracné je řazení knih, jak moc na něm majitelům záleží a jaké skryté významy má. Dokud je zachováno, jsou zde hmatatelné stopy, trvá informace. Je to jak archeologická lokalita, jejíž vrstvy leží jedna na druhé tak, jak se ukládaly, až do té doby, než přijde někdo zvědavý a vše obrátí vzhůru nohama. Stačí tak málo, souvislosti jsou pryč a příběh už nikdo a nic nevypráví. V této pracovně sedával Mirko Novák (křes-

tní jméno není pseudonym, ale záměr rodičů, inspirovaných jihoslovanským prostředím – i když úzkoprsý pan farář do matriky stejně prosadil Jaromíra). Mirko se narodil před sto deseti lety, 3. října 1901 v Praze v rodině s tradicí humanitního vzdělání. Svědčí o tom promoční prsten, předmět již také archeologický, který se v rodině předává už déle než sto let. Na jeho vnitřní obroučce jsou tři data – data promoci na doktora filosofie, a to Mirkovy, jeho otce Jana Bedřicha a jeho dědečka Jana Bohumila. Tak jako se v jiných rodinách dědí továrna či grunt, u Nováků se dědil tento jednoduchý a nenákladný šperk. To podstatné ostatně na něm nebyl drahý kov, ale tradice, závazek či zasvěcení – skryté na vnitřní straně, očím neviditelné. Není proto příliš překvapivé, že po svém dědečkovi, původem z Malechovic, který v Praze studoval latinu a řečtinu, a otci, který byl historikem, se Mirko vydal k cílům praktickému životu ještě vzdálenějším – k filosofii a estetice.

Tyto obory Mirko studoval v letech 1919–1923, a to především v Praze, ale také v Bordeaux, Bonnu a Vídni. Po doktorátu prošel několika zaměstnáními (např. jako po-

mocná vědecká síla v Univerzitní knihovně), avšak v roce 1932 začala jeho univerzitní kariéra, která pak pokračovala celým jeho aktivním životem. Nejprve zamířil na univerzitu do Bratislavy, kterou musel opustit na prahu 2. světové války, pak do Brna a v roce 1953, již jako profesor, definitivně do Prahy, na Univerzitu Karlovu.

Jako člověka mimořádně citlivého jej zajímalo umění, a to především ve své nejabstraktnější formě – hudbě. Po celý život měl u stolu fotografii členů Českého kvarteta, na jehož zkoušky měl jako student povoleno chodit a údajně i obracet hudebníkům noty. Fotografie z roku 1919 je podepsána všemi členy, zaujme samozřejmě podpis nejznámějšího z nich, Josefa Suka. Nebo snad byl Mirkovi cenný i příspěv na druhé straně, věnování od „tety Zdenky“, osoby, která Mirka provázela dětstvím, během dlouhodobé nemoci jeho matky? Hudbě se věnovala i Mirkova disertační práce – *Vznik tvůrčí osobnosti Beethovenovy*. Příznačné je, že výklad umění autor chápal v historických a psychologických souvislostech, nikoliv jako otázku hudebních forem. Že by to byl vliv otce histo-

rika, univerzitního učitele Zdeňka Nejedlého a/nebo předzvěst budoucího příklonu k materialistické teorii umění?

Hudba provázela Mirka po celý život, zněla doma i v jeho univerzitní pracovně, kde nesměl scházet klavír (na kterém zpravidla ležela motocyklistická kukla). Na Žďánku v Malechovicích, usedlosti, která je již po generaci Novákově rodině druhým domovem, na klavír prý hrála především babička Klotilda, dcera zámeckého lékaře z Orlíka. Říká se, že její Apassionata zněla otevřeným oknem až na Malechovický kopec. Představuji si tu scénu rád, nevadí, že se v rodině vypráví i o jiných místech a jiných lidech: dlouhé záclony a pod okny pražská společnost v bílých oblecích a sukních až na zem hraje tenis. Svědčí o tom i pár dobových fotografií a uměle upravené nároží zahrady, nepřehlédnutelný prvek krajinné archeologie. V okolní roklí byl udržován systém cestiček vysypaných bílým pískem, vybízející k procházce domestikovanou divočinou pískovcových skal. Upřímně řečeno, docela chápu, že mladý Mirko vnímal toto prostředí „dialekticky“, s obdivem, ale i s narůstající averzí vůči konservatismu, zdůrazňování sociálního odstupu a středostavovskému životnímu stylu imitujícímu život aristokracie. Tyto pocity jistě rezonovaly s celkovou atmosférou doby, názory umělecké avantgardy, v níž měl Mirko řadu přátel, a dějinným vývojem, který polarizoval společnost a skrytě ji sunul od demokracie k světové válce a komunistické totalitě.

Připadá mi logické, že v těchto historických turbulencích se filosof ptá po hodnotách, a to v umění i v životě – existuje snad

nějaká důležitější otázka? Mirko se k tomuto tématu dostává už v roce 1936, kdy publikuje práci *Kantův kriticismus a problém hodnoty*. Mimochodem, od té doby se jednomu z míst na úbočí Sršňovky, kde býval malý dřevěný stůlek, říká U Kanta. Pak následovaly práce *Česká estetika* (1941), *Hodnoty a dějiny* (1947), *Od skutečnosti k umění* (1965) a *Být národem* (1969, ale normalizace ji nepustila do distribuce). Jejich kritické oceňují především srozumitelnost Novákova přístupu, jeho humanismus a hluboké přesvědčení, že bez usilování o duchovní hodnoty není žádný člověk celým člověkem a národ celým národem. I když byly jeho názory v 50. a 60. letech rámovány marxistickou filozofií, nešlo u něj o oportunistické přitakání vládnoucímu režimu. Novákovi žáci zdůrazňují, že v jeho pojetí šlo o marxismus „à la culture“, marxismus kultivovaný.

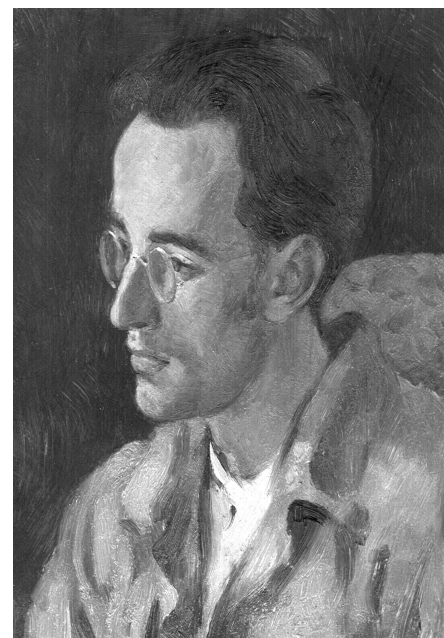
Když Mirko Novák 16. září 1980 zemřel, zůstala za ním nejen řada publikací, ale především celá generace českých estetiků, kteří se k němu vděčně a s úctou hlásí (srov. např. J. Gabriel ed., *Mirko Novák. Filozof a estetik*, Brno 1982, vyd. FF UJEP). Zůstala zde také usedlost v Malechovicích a více než století shromažďované vzpomínky na život lidí v ní. Přetrvaly i přátelské vztahy, rovněž přecházející z generace na generaci, jak o tom svědčila krásná a vřelá smuteční řeč souseda Františka Čubana. A také závazky vůči tomuto dědictví, o kterých pro dnešek milosrdně pomlčím.

Vracím se do šera pracovny, ze které dýchá neokázalý vkus. S těžkým srdcem беру do ruky trio Winter, Šusta a Pekař – tato „vrst-

va“ musí být ještě po Mirkově otci. Následuje Kant, Hobbes a Bergson s poznámkami jistě z 30. let, a v další vlně pak Nejedlý, Hostinský a Krejčí. *Last but not least*, zbývají sebrané spisy Shakespearovy a Heineho, v jaderném kontrapunktu s původním vydáním Švejka.

A na závěr ještě důležitá zpráva. Rozhodnutí o rozdělení Mirkovy knihovny nevzniklo náhodou, ani pod tlakem životních událostí. Vzniklo z moudrosti osoby, která byla po většinu života Mirkovi nejbližší a která o jeho odkaz stále pečuje. Jeho žena Eliška, kterou známe z malechovického Žďánku i odjinud, se stále těší zdraví a duševní svěžesti – napřesrok v první jarní den jí bude 101 let.

Martin Kuna (autor je archeolog)

Mirko Novák ve 30. letech minulého století, autor Rudolf Vejrych

Úsměvné vzpomínání na univerzitního profesora, estetika PhDr. Mirko Nováka

Většinu návštěvníků Českého ráje, cyklistů, turistů i autem projíždějících zaujme roubené stavení v Malechovicích, fortelně usazené na mírném návrší poblíž silnice vedoucí z Mladějova do Libošovic.

Žďánek, magické slovo, zapsané v mém srdci zlatým písmem. Sousedská soukromá přátelská vztahy obyvatel Žďánku a Třech zubů sahají hluboko do minulosti.

Ve zpětném zrcátku paměti se objevují krásné chvíle prožité s panem doktorem. Tak se u nás doma vždy říkalo univerzitnímu profesorovi PhDr. Mirko Novákovi. Společně s manželkou, paní profesorkou Eliškou, přijížděli z Prahy na Žďánek autem. Pamatuji spartaku, kterého vystřídal praktický kombik Lojza, novější oktávie. Na jeho střeše byly přivezeny mladé jeřáby, které po řadu let vrou-

bily příjezdovou cestu na Žďánek. Každoroční příjezd manželů Novákových přinášel nám, venkovským sousedům, příjemné osvěžení v podobě každodenních návštěv pana doktora sršícího humorem, se zásobou nových, především politických anekdot a dalších zajímavých zpráv a informací z velkého světa. Dodnes mám uloženou pohlednici zobrazující Forum Romanum, kterou nám z ně-

jaké vědecké konference poslali. Jako školáčka jsem ji obdivně prohlížela. Nenapadlo mě tehdy, že vyfotografované antické památky uvidím někdy na vlastní oči. Při návštěvě Říma jsem dojatě vzpomínala na „Mirýška“, který se málem ve Věčném městě narodil. Rád přede mnou na Itálii vzpomínal. Dálkami mi voněla i oblíbená letní pokrývka hlavy pana profesora, bílá plátěná čepička, jakou nosíval i Džaváharlál Néhrú.

Manželům Novákovým ze Žďánku vděčím za mnohé. Poprvé jsem se v jejich doprovodu zúčastnila festivalu Šrámkova Sobotka. Po zahajovacím projevu, který tehdy přednesla spisovatelka Jarmila Glazarová, jsem ji byla dokonce představena. Když před 40 lety slavil básník Jaroslav Sei-

fert sedmdesátiny, přišel pan profesor s nápadem, abych mu napsala blahopřání. Možná ho i sám formuloval a já jen přepsala, to už přesně nevím. Velkou ctí a radostí, dodnes trvající, bylo básníkovo poděkování. Nezapomenutelné jsou pro mne i chvíle strávené v pražském bytě Novákových na Letné v době studia na knihovnické škole. Celý den jsem se těšila na společné večerní posezení v jídelně u kulatého stolu, na výbornou večeři, kterou s hostitelskou péčí připravila laskavá teta Eliška a na zajímavé debaty, které jsem měla to velké štěstí zažít.

Živě si vybavuji i smutné chvíle, když pan doktor 16. září 1980 zemřel. Zvonek na Novákově lípě v Malechovicích oznámil tuto zprávu všem sousedům v Malechovicích.

Z krátkého projevu, který přednesl můj tatínek na pohřbu, bylo cítit úctu a upřímné přátelství. Vřelý vztah našich rodin s novými generacemi trvá. Když se s vnoučátky zastavuji u prostého hrobu na soboteckém hřbitově a vyprávím, jak jsme se strýčkem Mirýškem lezli po čtyřech, málokdo by tomu věřil.

*S láskou vzpomíná
Alena Pospíšilová s rodinou*

PS: Úsměvné vzpomínání je název vzpomínkové knížky, kterou Mirko Novák na sklonku života napsal. V roce 1998 ji díky neúnavnému úsilí a péči manželky PhDr. Elišky Novákové vydalo pražské Karolinum. Stojí za přečtení. Je zařazena i ve fondu sobotecké knihovny.

Výstava pohlednic v sobotecké knihovně

Mám-li něco napsat o sobě, tak jsem se narodil ve městě, kterému vévodí zámek Karlova Koruna, což je v Chlumci nad Cidli-

nou. Sudičky mi přisoudily jednu z vlastností, která je člověku přirozená, a to „sběratelskou vášeň“. A tak od mládí jsem začal sbírat poš-

tovní známky, obaly od žvýkaček, čokolád či žiletek, krabičky od zápalek a později i pивní etikety. A jelikož jsem vždy byl a budu patri-

otem svého města, tak jsem sbíral i staré pohledy tohoto krásného města.

Moje maminka pocházela z Českého ráje, z vesničky Doubrava, a Český ráj byl pro mne osudovým – jakmile jsem měl možnost, jezdil jsem do Doubrav k babičce a poté jsem se v Příhrazích seznámil se svou budoucí manželkou Zdenou. Po svatbě jsme si postavili domek v Mnichově Hradišti.

Všechny moje sběratelské aktivity pomalu ustávaly, až zůstalo jen sbírání starých pohledů Chlumce nad Cidlinou, ale po nastěhování do Mnichova Hradiště se opět probudila moje sběratelská vášeň a začal jsem sbírat pohledy tohoto města. Při pohledu z okna vidíme horu Mužský a zříceninu hradu Valečov, a tak nějak samovolně se začala sbírka rozvíjet tímto směrem.

Moje manželka pochází z Malechovic, odkud je překrásný pohled na Trosky, a tak proč nesbírat i tuto část Českého ráje? Do sbírání pohlednic jsem zapojil i manželku. Jelikož chodila do školy do Sobotky, za-

čalo v naší sbírce přibývat mnoho krásných pohlednic Sobotky, zámku Humprechta – a když Humprecht, tak také hrad Kost a jeho okolí, Libošovice, Podsemin, Nebákov...

Sbírka se neustále rozrůstala – Prachovské skály, Hruboskalsko, Maloskalsko, Kozákov či hora Tábor – prostě téměř celý Český ráj.

Je to krásný pocit, když jdeme s manželkou na výlet a najdeme třeba hospůdku nebo chaloupku, kterou máme na pohlednici staré i přes 100 let, a pak si popovídáme se současným majitelem usedlosti a jsme hrozně rádi, že mu můžeme pohlednici okopírovat a později věnovat.

Třeba v Mladějově jsme předali kopie starých pohlednic Ulrichovým nebo panu Vrabčovi, kteří měli penzion a na návsi hospodu, která již ani neexistuje, protože vyhořela. Velkou radost měla i téměř devadesátiletá paní Višková z hotelu Helikar, když viděla staré pohledy jejich hotelu nebo pohlednici, kterou psal pan Helikar universitnímu profe-

soru dr. Josefu Pekařovi – cituji: „Vážený pane doktore. Dne 11ho - máme posvěcení na které si Vás dovoluji pozvat. V plné účtě Helikar (podpis)“ Přijdete-li tam dnes, tak uvidíte pohledy hotelu Helikar nebo hradu Kosti z naší sbírky zavěšené na stěnách. Taktéž „visíme“ i v Sobotce v Bistru pod podloubím, kde jsou také naše pohledy. Když tam někdy zavítáme, tak se již hospodský nebo i stálí hosté ptají „Máte něco pro nás nového?“

Máme z toho velkou radost a jsme rádi, že staré pohledy nejsou „uzavřeny“ v albech, ale že si je může prohlédnout moc a moc lidí a mají z toho příjemný pocit.

Proto jsme velice rádi, že pí. Pavlína Havlová uspořádala v Sobotce v městské knihovně výstavu našich historických pohlednic v Galerii na schodech pod názvem „Vzpomínání, aneb co tu bývalo a už není“.

Nebude to výstava poslední, jistě bude mít další pokračování.

Jan a Zdena Doudovi

Turistická sezóna z pohledu Městského informačního centra

Městské informační centrum již několik let vede statistiku návštěvnosti. V letošním roce celková návštěvnost informačního centra v hlavní turistické sezóně (červen – srpen) vzrostla o 16%. K nárůstu došlo zvýšením počtu českých návštěvníků, letos jich přišlo o 17,5 % více než vloni. Naopak návštěvnost zahraničních turistů má již několik let neblahou tendenci klesat, a to celorepublikově. Nejinak tomu bylo i v Sobotce, kdy tato návštěvnost klesla o 10,4%. Např. turistů z Ni-

zozemí přijelo o celou polovinu méně než v loňském roce. Naopak se k nám vracejí turisté z Německa (nárůst o 38%) a z Velké Británie (nárůst o 100%). Zvýšení celkového počtu návštěvníků bylo dáno i rozšířením otevírací doby informačního centra, které v měsících červenci a srpnu bylo otevřeno od pondělí do neděle od 9.00 do 17.00.

A co bylo typickou otázkou českého turistů? Že by „Jaké zde máte památky?“ či „Kudy na Kost?“ Nenechte se zmýlit! Byla

to otázka „Kde se tady dobře najím?!“ Občas také padl dotaz typu „Co je to na tom kopci za věž?“ (myšlen Humprecht) nebo kde leží Kasanovy. Opravdu tvrdým oříškem se ukázal být název obce a zámku Dětenice, kdy ho za celé léto správně vyslovil snad pouze jeden návštěvník. Nicméně turistická sezóna byla úspěšná, návštěvníci milí, zvidaví a hlaví. Ať je tomu tak i příští rok.

Lea Vejclová
MKS a MIC Sobotka

Měsíc	Návštěvníci MIC Sobotka v roce 2011											Návštěvníci celkem
	Domáci	Zahraniční	Německo	Velká Británie	Polsko	USA	Slovensko	Francie	Nizozemí	Rusko	Ostatní	
Červen	1168	61	22	3	12	1	0	2	7	3	11	1229
Červenec	2961	110	40	10	19	4	6	3	20	0	8	3071
Srpen	3234	130	47	17	18	6	2	10	20	8	2	3364
Celkem	7363	301	109	30	49	11	8	15	47	11	21	7664

Nejen v létě ožívá Sobotka

Na počátku léta jsme se s Renatou Holubovou rozhodly (po úspěšném velko-nočním jarmarku s módní přehlídkou) uspořádat pokusný *Farmářský minitrh* na náměstí. Přesto, že jsme oslovily nejméně 30 možných prodejců lokálních produktů a řadu z vás, co třeba chováte pár slepic nebo včel, pěstujete zeleninu apod., zaplnily jsme sotva 8 oblouků podloubí. Bio farmáři totiž sotva stačí do dávat na pražské trhy, kde mají dlouhodobé kontrakty, a stát s vlastní produkcí ve stánku se spouště místním nechce. Je to velká škoda, protože není nic lepšího než lokální produkty, které místo chemických jedů vidí pouze pot a radost svého stvořitele. Přestože ti, co přišli 11. června před 8h nebo po 10h na náměstí, neviděli skoro nic, všichni prodejci vyprodali. Velký ohlas vzbudil vetešnický koutek, do kterého by rád přispěl rodinnými nepotřebnostmi každý. Co je to ale v nás, co nám brání se osobně zapojit, přinést věci a nabídnout je ostatním? Čas? Stud? Nebo něco jiného? Ať je to cokoli, je to zbytečné, protože na konci všeho je vždy dobrý pocit, že jsem udělal něco pro ostatní, neseděl jsem doma a třeba si přivydělal i nějakou korunu. Ačkoliv bych pokus o farmářský minitrh neoznačila za zcela úspěšný, pozitivní efekt přeci jen přinesl, když rozšířil řady sobotních prodejců p. Fišera a „Nymburáka“ o další dva zemědělce s kvalitní zeleninou, ovocem a květinami.

Lepší průběh i ohlas měl prázdninový *Třešňový jarmark* s cca 30 stánky. Po 15 letech jsme chtěly (opět samé ženy...) oživit tradici trhu na konci Šrámkovy Sobotky. Ten založila v roce 1980 mj. prof. Hejnová a s několika přerušeními ukončoval festival až do roku 1996. Už v normalizačních dobách jeho podstata spočívala v zapojení soboteckých spolků do výroby a prodeje vlastních produktů. Lokální, spolkové a „vlastnoruční“ se stalo podmínkou i pro znovuoobnovený červencový jarmark. Ponechaly jsme mu původní název, přestože globální oteplování nám v červenci už asi nikdy místní třešně ne-

dopřeje... 10. 7. byl na trhu jediný pytlíček třešní, nebyl ale k prodeji, nýbrž hlavní cenou v kvízové soutěži pro děti i dospělé. Dalších 20 cen věnovali samotní prodejci (např. perníčky, brambory, šperky, čepice atd.). Sobotecko-Libošovicou Charitu, sokolky s občerstvením, MC Ďapík s dětskou dílnou doplnili především certifikovaní prodejci se značkou „Regionální produkt Český ráj“, lokální zemědělci, sýraři, perníkárka, rukodělní umělci, školní i chráněné dílny, vetešníci a další. Příští rok by se měli přidat ještě i okolní včelaři, barchánci a snad i další neorganizovaní, za které budeme moc rádi. Pokud jsme neoslovily někoho z vás, kdo byste se rád připojil, neváhejte, všichni a všechny vlastní produkty jsou vítáni.

Pohádkové léto, zářijové otevření rozšířeného dětského hřiště za sokolovnou (maximální zásluha patří Daně Vejnárkové), srpnový *Sobotecký jarmark a festival řemesel* (Jarmark, o.s.) a *Memoriál Vladimíra Havrána* (Jezdecký klub Sobotka, o.s.) nebo *Den Charity*, byly dalšími zajímavými událostmi. Minulost budiž minulostí, ale co ještě letos bude? V nejbližší době připravujeme podzimní **Halloweenský (pod)večer**. Tedy anglosaskou lidovou podobu křesťanských oslav svátku *Všech svatých* a pravděpodobně dřívějšího předkřesťanského keltského svátku Samhain. Název nemá souvislost s peklem („hell“), nýbrž vznikl zkrácením anglického „All-Hallow-even“, tedy „Předvečer Všech svatých“. Na co a kdy se lze těšit? **V sobotu 29. 10. v 16h** se půjde (za každého počasí) mezi pohádkovými a strašidelnými bytostmi **od kolbiště** (možnost jízdy na koni) lesoparkem k Humprechtu, hřbitovní zdi až **k lezecké stěně**, kde se lze občerstvit. Cesta bude jen místy osvětlena zdobenými dýněmi, takže když vezmete např. lampion, půjde se Vám lépe. (Budu možná patetická, ale když už budete u hřbitova, vzpomeňte na zemřelé nebo na Den vzniku samostatného československého státu 28. 10. a položte kytku nebo zapalte svíčku na rodinném hrobě,

ale třeba i u pomníků válečných hrdinů, kteří za nás položili své životy.)

Zpátky k připravovanému (pod)večeru. **Od 20h** bude následovat **Halloweenská zábava** pro dospělé v sokolovně s novým za-tepleným kabátem i výmalbou. České a slovenské rockové hity bude hrát kapela Patex, občerstvení připraví sokolové, dojde na vyhlášení vítězů dýňové soutěže. To vše jen za 60 Kč a pro halloweenské **masky dokonce zdarma!** Věříme, že přijдете nejen na zábavu v hojném počtu, ale že se i zúčastníte **soutěže o nejhezčí vyřezávanou dýni**. Jack-o'-lantern - svíčkou osvětlené jsou totiž spolu s oranžovou a černou barvou tradičním znakem Halloweenu. Své výrobky můžete nosit v posledním říjnovém týdnu do Informačního střediska nebo ještě lépe přímo v sobotu 29. 10. mezi 15-16h na Humprecht, kde je zaevidujeme, ozdobíme svíčkou, vystavíme na humprechtské schody a při nejlepším i večer v sokolovně vyhlásíme vítěze a odměníme cenou. Vše samozřejmě zase vrátíme původním majitelům, aby oranžové krásy dál zdobily sobotecké ulice a zahrady.

No a po Halloweenu zase přijdou Vánoce a s nimi *adventní akce* (koncerty, jarmark, zpívání u jesliček...) a nejspíše v únoru *Ples spolků a města*. Připravít se toho dá spousta, ale vše má smysl jenom tehdy, když vstaneme a půjdeme taky. Budu na závěr za trapného agitátora, ale pojďte taky, vezměte sousedy a známé, protože bez vás to nebude ono, resp. o hodně přijдете, protože to bude stát za to. Vážně.

Barbora Š. Stašková

** Za vším stojí především Renata Holubová, Zdeňka Badová, Dana Vejnárková, a velký dík patří i Jarče Kindlové, Martě Kunstové, Ivaně Odlerové a dalším. Materiální podporu akcím poskytlo město Sobotka a Kulturní středisko. Vizuální dokumentace je díky regionální Naší televizi k vidění na jejich stránkách, kam se dostanete nejlépe přes odkaz na soboteckém webu www.sobotka.cz*

Sobotečtí baráčníci na dovolené? Tak to ani náhodou.

Letní prázdninové měsíce jsou především obdobím dovolených. Skoro každý chce alespoň na pár dnů zapomenout na pracovní povinnosti i starosti a oddávat se odpočinku, ať už pasivní nebo aktivní formou. Úplně naopak je to v těchto dnech s činností v Baráčnické obci Sobotka. Místo odpočinku a klidu se naše aktivita výrazně zvyšuje. Naším cílem je využít sluncem prozářených dnů a ukázat se našim příznivcům i návštěvníkům městečka pod Humprechtem v největší kráse, a to v národních krojích, které naše Obec nebo její členové vlastní. Nemůžeme zapomínat ani na činovníky Obce, kteří po celý rok pilně a dobrovolně pracovali pro rozkvět Obce. Poděkovat jim za to chceme pozváním na párty s grilováním. Zajistíme účast našich tetiček i sousedů na slavnostech, pořádaných V. župou nebo okolními Obcemi. Na posvícenském jarmarku budeme opět nabízet ke koupi posvícenské koláče. To jsou naše plány pro letní období. A jak se nám je dařilo plnit? Tady je důkaz.

První příležitostí ukázat naše kroje se stalo již tradiční krojované odpoledne na zámku Humprecht ve sváteční den 5. 7. Návštěvníkům zámku jsme zpestřili prohlídku ukázkou krojů, jejich popisem a povídáním o baráčnicích. Naše vystoupení mělo a vždy má velký ohlas a jsme vždy středem zájmu a pozornosti, a to jak u domácích návštěvníků, tak především u cizinců. Druhý sváteční den 6. 7. jsme se stali ozdobou vernisáže k 200. výročí trvání Šolcova statku. Tetičky v krojích vzdaly hold nejen tomuto historickému stavení, ale především zemělému sousedu Karlu Samšiňákovi, na kterého často vzpomínáme a stále nám moc chybí. Každý rok, vždy první červencový týden, probíhá v našem městě festival Šrámkova Sobotka. Naši členové a zvláště pak švandymistrová teta Pažoutová nevynechala žádné představení z bohatého festivalového programu. Od členů souboru Furiant jsme rádi přijali pozvání na sobotu 9. 7. na první ročník folklorního festivalu v Bakově nad Jizerou. Kromě vystoupení regionálních tanečních souborů jsme mohli shlédnout vystoupení ve strhujícím tempu jediného profesionálního tanečního a hu-

debního souboru v ČR, souboru Ondráš. To, že je baráčníkům sv. Petr nakloněn, jsme se mohli přesvědčit 16. 7. Na tento den jsme si naplánovali grilování na zahradě Šrámkova domu. Celý týden nepřetržitě z nebe padalo velké množství dešťových srážek. V sobotu jsme se probudili do slunečného dne, modré oblohy a na zem nespadla ani kapka, což nám vydrželo po celý víkend. Přes dvacet tetiček a sousedů se sešlo k příjemnému posezení s přáteli, k tomu dobré jídlo – grilovaná krkovička, svijanské pivečko, doma upečené koláče, bábovka a slané preclíky. Pivo točil a známé songy pouštěl sous. Baše. Celé odpoledne se neslo v příjemné přátelské poklidné atmosféře a za to musím poděkovat i ředitelce MKS slečně Lee, která nám umožnila vstup do zahrady a povolila používat zázemí Městské knihovny. Pro milovníky dechovky, a těch je mezi baráčníky hodně, se pořádalo každou neděli na Samšiňě poslechové a taneční odpoledne. Nejvěrnějšími návštěvníky byli rychtářka teta Rulcová a její syn Standa, účast měli stoprocentní i v nepříznivém počasí.

Kulturní vyžití nám poskytuje majitel Šolcova statku dr. Samšiňák spolu se Sdružením přátel Šolcova statku. Ve výstavních prostorách statku se konalo během léta několik vernisáží k výstavě obrazů, fotografií a soch. Ani tam naši členové nechyběli.

Na měsíc srpen se těší všichni Sobotáci. To je u nás posvícení. V letošním roce vybrali pořadatelé pro posvícenský jarmark sobotu 20. srpna. Pro nás baráčníky to znamenalo zajistit si prodejní stánek a především k prodeji posvícenské koláče. To se nám podařilo. Již v pátek v podvečer, když si většina místních přišla na náměstí poslechnout koncert rockové kapely, tety začaly posvícenské koláče prodávat a v sobotu od brzkých ranních hodin jsme nabízeli kávu, čaj, grog a koláče i návštěvníkům jarmarku. Letos se koláče moc povedly. Zájem o ně byl velký. V jedenáct hodin už jsme hlásili vyprodáno a tetičky – prodavačky díky tomu stihly sváteční oběd v kruhu rodinném. Posvícení bylo úspěšné pro nás i organizátory. Počasí vyšlo na jedničku, program byl bohatý, návštěvnost sluš-

ná a nabídka občerstvení i sortimentu dostatečující. Jediný zápor, který můžeme u posvícení najít, je to, že s jarmarkem přichází konec prázdnin. I letos do konce zbývaly jen dva necelé týdny.

Děti se 1. září vrátily do školních lavic a nám všem nastaly běžné starosti. A přeci jenom se ještě našla jedna výjimka. V pátek 2. září se konal v prostorách Domu s pečovatelskou službou Den Charity. Naše tetičky pomáhaly zajišťovat servis pro hosty a účastníky celodenního programu, který připravily pracovnice Charity a Domova pokojného stáří Libošovice. A hned v sobotu 3. září si návštěvníci na prodejní výstavě květin v Přepeřích u Horního Bousova mohli zakoupit nejen řadu rozmanitých druhů z květinové nabídky, ale u našich tetiček Rulcové a Žaloudkové i koláčky. Zprávu zakončím slovy klasika „Léto budiž pochváleno!“

*Za Baráčnickou obec Sobotka
Z. Hejnová - místorychtářka*

Zpráva o prázdninovém setkání v Malechovicích

Sobota 6. srpna byla jednou z mála letošních letních sobot, kdy nepršelo. Když se odpoledne mraky začaly stahovat a z dálky se ozývalo bouřkové bublání, bylo rozhodnuto plánovanou literárně vlastivědnou procházku zkrátit. Po přivítání a kratším nerozhodném váhání se skupina zhruba 30 nadšenců vydala z Novákovy kopce cestou na Zákoutí k soše sv. Jana Nepomuckého. Zde pohovořil o rodinných souvislostech Jánečka a blízké usedlosti Ždáněk zástupce páté generace jeho obyvatel PhDr. Martin Kuna. Další trasa vedla po silnici kolem Tří zubů, s výhledovým zastavením na bývalou hospodu Na Písku a chalupu čp. 17, kde pobýval jedno léto na

letním bytě malíř Max Švabinský, pak dál po cestě na Záhorisko. Slibovaným výhledům a zorientování se v krajině nakonec zabránila vzrostlá kukuřice.

Cestou byl připomenut první malechovický kronikář z čp. 9 pan František Kyzivát, který do obecní pamětnice zaznamenal mimo jiné i vyprávění dvou svých sousedů, legionářů Františka Blažka a Františka Tyrychtra. Putující skupinky se vracely zpět do Malechovic dobře zpevněnou cestou od zdaleka viditelné hrušky k Dolcům, na zadní konec Libošovic a v příjemném slunečném podvečeru vzhůru od Jánečka prudkým stoupáním zpět na Novákův kopec. Zde byli se svými harmonikami již připraveni pánové Košťiř a Tolnay, aby hudbou a zpěvem přispěli k dobré náladě setkání.

S velkým, krásným dalekohledem se dostavil i hlavní protagonista večera, hvězdář Pavel Brom, mladý vedoucí Hvězdárny v Mladé Boleslavi. Při sestavování a zaměřování dalekohledu mu vydatně pomáhal jeho šikovný kamarád a kolega Jan Vávra, rodově spjatý s roveňskou Podhůrou. Než se setmělo, bylo čas popovídat si, jíst, pít, odpočívat a kochat se půvabnými rozhledy. Poetičnost chvíle podtrhl balon letící nízko před Troskami. Hlouček nadšenců postupně zahalila tma a noční pozorování oblohy mohlo začít naplno. Nebeský hvězdář pomalu rozsvěcoval hvězdu za hvězdou a nám všem bylo dopřáno znovu žasnout nad tou nekonečnou krásou. Okouzlení, doslova nadšení ovládlo více či méně poučené, ale i naprosté laiky. Na co koukat bylo i pouhým okem, natož pak na jednotlivá souhvězdí dokonale zaměřeným dalekohledem. Jedním slovem, kochací pochoutka. Do časného nedělního rána bylo co pozorovat, o čem diskutovat, vzdělaných odborníků se vyptávat. Prázdninové setkání se opravdu povedlo.

Věřme, že vznikla další, příjemná tradice. Děkujeme všem, kteří přispěli k jejímu zdařilému průběhu a těšíme se na další „Pozorování noční oblohy v létě 2012“.

Alena Pospíšilová
předsedkyně OSM Malechovice

Zpráva o slavnostním zasazení nové lípy v Malechovicích a další výsadbě dřevin na Libošovicku

Sázení lípy

Na jaře letošního roku nabídla firma Sodexo s.r.o. Správě chráněné krajinné oblasti Český ráj spolupráci zaměřenou na výsadbu stromků. Po konzultacích s pracovníky Správy bylo dohodnuto, že by velkým přínosem byla podpora obnovy liniových prvků v krajině.

Správa oslovila starosty několika obcí, kteří vyjádřili velký zájem. Bohužel ne všechny lokality byly vhodné pro daný záměr. Nakonec bylo pro výsadby vybráno území v okolí obce Libošovice. Jedná se o území s nejvyšším podílem orné půdy ve velkých půdních blocích. Starosta obce pan Vít Svoboda byl záměru příznivě nakloněn a pomohl k úspěšné realizaci. Výsadby kolem polních cest byly a ještě budou realizovány ve správním území na pozemcích v majetku obce Libošovice.

V pátek 16. září v odpoledních hodinách byla celá akce zahájena slavnostním zasazením lípy srdčité v malebné lokalitě „Na návsi“ obce Malechovice. Lípa byla vysazena za vzájemné spolupráce pana Christophera Aumüllera (ředitel Sodexo s.r.o.), pana Ing. Jana Mocka (vedoucí správy CHKO Český ráj) a pana Víta Svobody. Poté byla slavnostně předána zástupkyni Občanského sdružení Malechovice paní Aleně Pospíšilové. Součástí programu byly slavnostní projevy pánů Ing.

Jana Mocka, Christophera Aumüllera a Víta Svobody. Vše proběhlo za účasti 150 přítomných pracovníků firmy Sodexo s.r.o. Všechny výsadby byly součástí programu konference, upořádané na Hrubé Skále při příležitosti dvaceti let působení firmy v České republice. Firma Sodexo, mimo vlastní pomoci při výsadbách, celou akci včetně následné péče také financuje.

Po důkladné zálivce mladé lípky se celá skupina pracovníků firmy Sodexo s.r.o. přesunula třemi autobusy na vytipované lokality na Dobšicku. Zde proběhla za odborné asistence turnovských ochranářů výsadba 300 kontejnerovaných keřů, např. trnky, lísky nebo bezu. Další výsadba alejí prostokorných ovocných stromů podél cest bude provedena ve vhodnějším agrotechnickém termínu (říjen – listopad 2011). Tentokrát se o vysazení postarají sami pracovníci Správy CHKO Český ráj, a to opět ve správním území obce Libošovice. Vysazeno bude 70 ovocných stromů na vyšších kmenných tvarech.

Následnou péči o liniové výsadby podél polních cest bude zajišťovat Myslivecké sdružení Libošovice, o vysazenou lípu srdčitou se budou starat v Malechovicích.

Ing. Kateřina Jemelíková, krajinář, stavař,
Agentura ochrany přírody a krajiny ČR,
Správa CHKO Český ráj

Draci v Malechovicích

Drak Venda s princeznami a malechovickými sousedkami

Ten, kdo projížděl v neděli 11. září 2011 před polednem Malechovicemi, nestačil se divit. Jindy poklidné místo se změnilo k nepoznání. Všude plno osobních aut a ještě více lidí. Byla slyšet muzika z kraje lesa a všude byla spousta dětí. Co že se to dělo? Inu součást velké akce Jičín – město pohádky s odbočkou do Malechovic, protože draci se do Jičína již nevešli.

Začalo to příjezdem historického parního vláčku. Vyjížděl z Jičína a konečnou měl v Malechovicích! A ty čtyři vagóny byly plné – děti a jejich rodičů, případně prarodičů. Leckdo byl v Malechovicích možná poprvé.

A potom bylo možné vybrat si z několika možných programů. U nádraží byl s pomocí hasičů postaven stan pro divadélko – Dračí pohádku paní Jarmily Enochové. Pro

velký úspěch byla pohádka uváděna dvakrát.

Pro soutěživé děti byla určena v lese Hůra naučná stezka, kde vypomohly Lesy České republiky. Zájem dětí byl velký.

Kdo byl spíše naladěný na materiálnější zájem – pro něj bylo zajištěno stylové občerstvení s převážně zvěřinovými jídly, které zajišťovali myslivci. A aby se jen nejedlo a nepilo, vyhrávala k poslechu hudba Jazz Paluba z Mnichova Hradiště. K pobavení malých i větších diváků se Na Mýtince konalo rytířské klání, které zajišťovala skupina historického šermu Grex Sever z Liberce. Vítěz klání samozřejmě získal srdce sličné princezny.

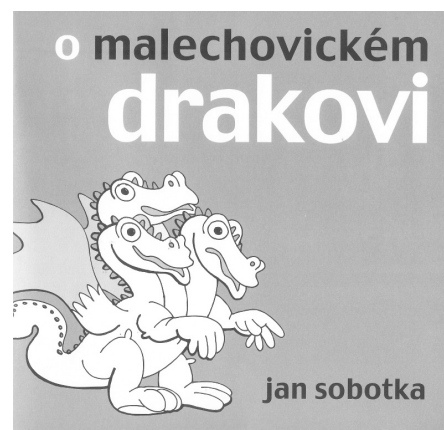
Před druhou hodinou odpolední se historický vláček vrátil do Jičína. Na této akci je třeba ocenit všechny, kdo se podíleli na úspěchu. A kdo to byl? Hlavně Občanské

sdružení Malechovice, které získalo ke spolupráci Myslivecké sdružení Libošovice, Sbory dobrovolných hasičů Libošovice, Roveň a Vesec, Obecně prospěšnou společnost pro Český ráj a Nadační fond Jičín – město pohádky. Podobná akce s čertý se konala již před třemi lety. A bude ještě něco příště? Uvažuje se o vodnicích a podvodnicích, časem se možná objeví i Saxana a předběžně slíbil účast i Harry Potter.

Je třeba ocenit toho, kdo vlastně stojí za organizací této akce a prožil mnoho nocí starostí, aby vše dobře dopadlo, i všechny ty, kteří se nechali přesvědčit ke spolupráci. Alena Pospíšilová to dokázala a dokonce jí vyšlo i fantastické počasí!

*Zaznamenal a zprávu podává
soused Josef Brixí*

Kniha pohádek Jana Sobotky O malechovickém drakovi vyšla k 105. výročí vybudování železnice z Mladé Boleslavi do Staré Paky a u příležitosti Dračího dne v Malechovicích a příjezdu pohádkového vlaku do Malechovic 11. září 2011, završujícího 21. ročník festivalu Jičín – město pohádky. Ilustrace Edita Plicková.

Jiří Macoun z Rovně má Zlaté ruce

Foto: V. Šejnová

Jiří Macoun na doma vyrobeném traktoru s oceněním Zlaté ruce

Regionální muzeum a galerie v Jičíně zpřístupnilo během letní sezóny 2011 ojedinělou výstavu podomácku vyráběných strojů, přístrojů a pomůcek pro dům i zahradu zhotovených v 70. a 80. letech „Udělej si sám!“. Výstavu tvořilo na 200 originálních výrobků, které byly kdysi plně funkční nebo dokonce stále ještě jsou a které laskavě zapůjčili jejich tvůrci nejen z Jičínska, ale nakonec z celé republiky. Mezi nimi byl i traktůrek na propan-butan, který zapůjčil Jiří Macoun z Rovně.

Výstava vzbudila mimořádný ohlas jak u návštěvníků, tak v odborných muzejních i výtvarných kruzích, a věnovalo se jí i široké spektrum médií: od bulváru přes celoplošné televizní a rozhlasové stanice až po újeji zaměřené časopisy pro intelektuály nebo řemeslníky.

Během výstavy probíhala mezi návštěvníky anketa „Zlaté ruce“ o nejzajímavější předmět. Jako nejoblíbenější určily hlasovací lístky např. brýle proti migréně, udírnu z barelu, pípu z konve na mléko, elektrickou motorovou pilu aj. Milou zprávou je, že pomyslná bronzová příčka patří právě Jiřímu Macounovi z Rovně a jeho traktůrku na propan-butan.

„Traktor jsme s tátou vylepšovali dva roky. Motor pochází z auta Ford, nápravy

z GAZu, sedačky z Felicie a tak dál. Měli jsme problémy s karburátorem, a tak jsme nainstalovali propan-butanovou láhev jako nové pohánací medium. Stroj má tak dokonce větší výkon,“ upřesnil oceněný devěťadvacetiletý Jiří Macoun.

Jiří Macoun se svým traktůrkem byl i aktérem reportáže, kterou o výstavě odvysílala Česká televize v hlavní zpravodajské relaci Události a na kanále ČT 24 dne 26. 6. 2011. Zajímavý článek o celé výstavě „Udělej si sám!“ otiskl Respekt č. 33/2011, fotoreportáž se objevila např. v časopise Receptář č. 8/2011 nebo v magazínu Vikend (páteční příloha Hospodářských novin) 15. 7. Regionální media informovala o výstavě průběžně. Článek o výsledcích ankety „Zlaté ruce“ uveřejnil Jičínský deník 13. 9., Nové noviny 16. 9., internetové zpravodajství www.mojejicinsko.cz a Český rozhlas Hradec Králové.

Podrobnosti o jičínské výstavě naleznete na webových stránkách <http://www.muzeumhry.cz/cs/vystavy/archiv/184-udelej-si-sam-domaci-a-kutilske-vyrobyky-pred-rokem-1989>

*Alena Anna Kyselo,
edukátorka a mluvčí RMaG v Jičíně*

Na Benešově Karol Bílek

(pokračování)

Vedle obecní školy byla ještě vilka ředitele školy a výborného hudebníka a malíře pana Josefa Fejřara a jeho rodiny, do ní se přizpůsobil i Ota Martinec, původně farář církve československé, pak úředník MNV a nakonec po dálkovém vystudování práv soudce v Jičíně. Hodně jsme spolupracovali v Osvětové besedě a vůbec v kulturním dění. I Fejřarův syn Miroslav dobře maloval. Měl syny Jirku a Mirka.

Před obecníkem bývalo tenisové hřiště, kde i máma ráda hrávala; za mého mládí tu v některých letech vznikalo zimní kluziště. O kus níž už se došlo podle živého plotu nebo přes tržiště na Spyšovskou ulici s obecními stodolami a dřevěnou hasičskou věží, později tu vyrostly státní i družstevní bytové domy, naštěstí jen nízké. Bydleli zde: má výborná paní učitelka Věra Dlabová-Škodová, matka další mé učitelky Miládky Koldovské-Macounové, Tomsovi, Plecháčovi, Horákovi a mnoho dalších – ale to už do těchto vzpomínek vlastně nepatří, to už je mladší historie. Stejně jako další bytovky JZD postavené později směrem ke Spyšově.

To byla tedy naše čtvrt, náš Benešov asi před šedesáti lety. To ještě v zimě napadlo tolik sněhu, že jsme si v něm dělali Na Zadní tunely. Silnice prohrnovaly dřevěné pluhly tažené dvěma páry koní. Na pluhy nám cestáři dovolovali sedat, aby se zátěží hlouběji zabraly. Na jaře teklo v příkopech mnoho vody, z léta si nejvíc pamatuji poctivé kolébavé žebříňáky vrchovatě naložené snopy obilí. Když projížděly pod stromy u cest, padaly z nich klásky a my je chodili sbírat pro králíky. A na podzim jsme si obvykle na poli u obecníku pekli v ohničku brambory. Ty chutnaly!

...a tímto je vzpomínání u konce

Činnost kroužku mladých hasičů v Libošovicích

Pravděpodobný vznik kroužku mladých hasičů nebo spíše v té době požárníků se datuje kolem roku 1970. Bohužel v té době se ještě nepsala povinně kronika kroužku a ani v dalších písemnostech není o jejich činnosti zmínka. Od pamětníků ale víme, že se v kroužku vystřídaly všechny ročníky dětí. Dá se tedy říci, že mnozí nebo všichni z dnešních hasičů věkem kolem 55 let a mladších, ale i nehasiči, prošli mládežnickými kolektivy našeho sboru. Na velmi náročných postech jejich vedoucích se vystřídalo mnoho členů sboru: Josef Maděra, Láďa Hloušek, Věra Sammlerová (Lišková), Eva Pantlíková (Janoušková), Marcela Vlachová (Lásková), Jitka Lásková. Postupem času se měnilo materiálové vybavení, používané technické pomůcky, mění se i soutěžní disciplíny, pravidla i hodnocení. Od starých konopných hadic a těžkých savic se v dnešní době přešlo k moderním lehkým a pružným materiálům, výrobci se předhánějí v nabídce. Hasičina se tak stává spíše vrcholovým sportovním zápolením.

V současné době se hasičské mládeži věnuje Jiřina Lhotáková a další, kteří ji pomáhají. Zvládnout pracovat zhruba s dvaceti dětmi dá pořádně zabrat. O tom se mohl přesvědčit každý, kdo se třeba zúčastnil jako obyčejný pozorovatel jen jedné jejich schůzky – děti jsou prostě živé. Docílit jejich soustředění na naučení jednotlivých disciplín chce trpělivost a pevné nervy, a toho, co musejí děti ovládat, je opravdu hodně.

Pravidelně se scházejí už před podzimní částí hry Plamen – branným závodem, kde musejí absolvovat běh, střelbu, určit topografické značky, znát čím se co hasí, umět pojmenovat hasičské nářadí, poradit si se základy zdravotvědy a mnoho dalšího.

Jarní část je náročné dvoudenní zápolení, kdy devět členů družstva musí zvládat štafetové závody „Hasičské olympiády“, požární útok a soutěže jednotlivců. Víkend strávený pod stany je ale pro všechny zážitkem a pro ty nejmenší zpravidla i první zkouškou pobytu mimo domov bez rodičů.

Děti v kroužku se navzájem poznávají, ty zručnější poradí a pomohou méně zručným. V kolektivu jsou děti místní i z okolních obcí. Stane se, že v jednom roce skončí několik dětí, mladší přecházejí do katego-

Mladí hasiči na Kuksu

rie starších, starší končí v mládežnickém kolektivu a někteří přecházejí k dospělým, proto se musíme poohlédnout po zájemcích i ze vzdálenějších míst. Dovednost dětí může veřejnost sledovat při příležitosti pořádání různých oslav sborů, sjezdech rodáků a podobných akcích, kde děti předvádějí ukázky své činnosti. Společně se setkávají se svými kamarády ze Sobotky a Mladějova a v příjemné atmosféře změří své síly v požárním útoku.

Důležité je, aby děti tato činnost bavila a měly chuť soutěžit. Proto je nutné i trochu je motivovat různými akcemi. Oblíbené jsou zájezdy do Krkonoš za lyžováním (dříve se jezdilo i na celé víkendy do Františkova nebo do Kořenova), děti, které se zúčastňují, umějí všechny dobře lyžovat. Během roku přibývají další výlety i do vzdálenějších zajímavých míst (Karlštejn, Příbyslav, Kost, Trosky, Kuks). Pořádají se setkání na hřišti s opékáním buřtů, dětské dny, maskární merendy.

Závěrem je nutno poděkovat všem, kteří se nějakým způsobem v dřívější době i v současnosti věnovali a věnují práci s mládeží, poděkovat i dětem, že mají zájem o tuto činnost a doufat, že i v dalších letech bude oddíl mladých hasičů úspěšně reprezentovat naši obec.

Vít Svoboda

velitel SDH a starosta obce Libošovice

Beseda s Terezou Hofmanovou

Dne 30. 9. 2011 přijela do Libošovic pobesedovat o své cestě do Peru a zkušenostech získaných prací v dobrovolnické organizaci Tereza Hofmanová. Padesát posluchačů sledovalo mnoho fotografií s komentářem týkajících se cesty, ubytování, práce, ale také přírody a historie. Tereza strávila v Peru skoro 4 měsíce a její hlavní náplní dobrovolnické práce byla výuka angličtiny v chlapeckém dětském domově. Protože úroveň angličtiny v oblastech, kde se nacházela, není na vysoké úrovni, zdokonalila se ve španělštině, která jí pomohla poznat tuto zemi a její obyvatele lépe.

Její plánování a pobyt ovlivnily dvě osobnosti: PhDr. Olga Vilímková, PhD., autorka knihy Učitelkou v Peru, která založila nadační fond Inka www.inkaperu.cz, (vesnici, kde paní Vilímková učila, Tereza navštívila), a peruánský spisovatel Mario Vargas Llosa, který v době jejího pobytu získal Nobelovu cenu za literaturu. (http://cs.wikipedia.org/wiki/Mario_Vargas_Llosa).

Na konci besedy zodpověděla mnoho zvědavých dotazů týkajících hygieny, stravování, rozdílných kultur, kriminality a mnoho dalších.

Miroslav Vaněk

Jak pánové Lawitz a Rabe putovali do Slezska

Pánové Lawitz (vpravo) a Rabe na začátku svého putování...

První zářijový den t.r. vyrazila ze Sobotky expedice, která nemá v historii města obdoby. Dva odvážní cestovatelé, pánové Lawitz a Rabe, se vydali prozkoumat území Dolního Slezska, a to tím způsobem, že se rozhodli odkrokovat vzdálenost mezi českou Sobotkou a polskou Sobótkou. O jejich cestě vyprávějí následující řádky.

Ve čtvrtek 1. září po třetí hodině odpolední, poté co si dali v Bistru svijanskou desítku a rozloučili se s rodinami, vyrazili vstříc dobrodružství. Poměrně lehce se přes Šalandu, Samšinu, polem kolem Blat dostali do Prachovských skal, odkud sešli do Holína. Poté následovala zastávka v Jičíně a první bivaček pod Zebínem v příjemném domě rodiny cestovatele Kleinhalse. Ranní výstup na Zebín byl již součástí každoroční poutě Sněbín, kdy spřátelení poutníci z Jičínska vyrážejí na špacír ze Zebína na Sněžku. Lawitz a Rabe se tedy ocitli ve společnosti veselých kumpánů a cesta radostněji ubíhala. Po trase Železnice, Kyje, Plouznice, Nová Ves, Libštát, Mříčná a Jilemnice celá skupinka doputovala do druhého bivaku, kterým bylo Arsenovo valteřícké koupaliště s hojností jídla i pití.

Třetí den, po příchodu na vrchlabské náměstí byla skupina cestovatelů nemile překvapena veřejnou akcí seskupení DSSS,

obskurní bandy českých nácků, a proto neshledala důvod v tomto jinak celkem příjemném městě zůstat. Výstup z Dolního Dvora na Rejdiště a na Hrnčířské boudy se stal tak první pořádnou prověrkou fyzické zdatnosti pěších. Pec pod Sněžkou výletníky přivítala vztyčeným prostředníčkem nepovedeného hotelu, který všichni okázale ignorovali a směřovali přímo na místo třetího bivaku, kterým byla jedinečná chalupa Yettice na samém konci Obřího dolu, onoho unikátního kousku Kanady na okraji českého dolíku. Dopolední výstup do výše 1602 m.n.m. shledal Lawitz obzvláště příjemným, neboť ho doprovázela žena se synkem. A tam na vrcholu, na tom kousku severské tundry, na českém Olympu, mezi desítkami polských turistů s taškami Lidl, se pánové Lawitz a Rabe od skupiny opět oddělili, překročili rozvodí mezi Severním mořem a Baltem a vykročili vstříc svému dolnoslezskému cíli.

Cesta z Pomeznic bud vedla příjemnými pěšinami, a když se po necelých 10 km objevila možnost bivakovat v pěkném penzionu Czartak, oba pánové byli rozhodnutí této možnosti využít. Nocleh stál 30 zlatek a ráno v pondělí 5. 9. odpočatí vyrazili směr Kamienna Góra, kam došli kolem poledního. Kdo někdy městem pouze projížděl a nikdy se

nezastavil v centru (například pan Lawitz tak předtím učinil asi 20 x), byl by jistě překvapen malebností jádra města, kterému dominuje radnice s pěší zónou vedoucí na velice pěkné náměstí. Odpoledne pak, za osadou Witków, počali oba poutníci stoupat na Trójgarb, kopec vysoký 778 m, ovšem s převýšením 300 metrů na půl druhého kilometru. Děšť, který se spustil při sestupu, je zahnal do vesničky Lubomin, kde menším zázrakem narazili na ubytovnu a mohli rozbít pátý bivaček a usušit zmoklé věci.

Druhý den, opět za slunečného počasí, nasměrovali své kroky k zámku Książ, dříve Fürstensteinu, největšímu zámku Dolního Slezska, odkud malebnou krajinou kolem zvláštního jezírka jménem Daisy pokračovali směrem ke Świdnici. Předtím je ovšem čekala osmikilometrová asfaltová štreka přes Witoszow. Ve starobylé Świdnici se unavení, ale šťastní vandrovníci odměnili několika pivy, večerí a šestým bivakem v hostelu turistického svazu polské mládeže. Probudili se do pošmourného rána posledního dne cesty, byla středa 7. září a k oběma pánům se na svídnickém rynku přidal kamarád Marek z polské Sobótky, který se rozhodl závěrečných 30 km absolvovat se svými českými druhy. Celá cesta ze Świdnice až na posvátnou horu Slezska Ślężu se nesla v duchu neustálého hledání žluté turistické stezky, která místy existovala pouze na mapě. Trojice byla ve svém hledání úspěšná, proto kolem páté odpolední stanula na vrcholu slezského Olympu, 718 metrů vysoké hoře Ślęża, dříve Zobtenberg, která před mnoha tisíci lety, během poslední doby ledové, vyčnívala z kontinentálního ledovce a tvořila tak široko daleko jediný nunatak. I teď se jedná o kopec mimořádný, od něj na sever až k Baltu nic vyššího není a ve směru severovýchodním najdeme srovnatelné kopce až v Rusku. Je to místo, kde je přítomnost člověka doložena z doby před více jak 6000 lety, je to místo, kde jsou k vidění pohanské kamenné sochy, kamenný kostel, horská bouda i televizní vysílač. Vidět jsou Krkonoše, Jizerské hory, Soví hory, masiv Kralického Sněžníku i Jeseníky a na sever pak šestisetisícová Wrocław, vzdálená pou-

hých 30 km. A pánové Lawitz a Rabe budou mít toto místo mimo jiné spojené s tím, že zde jedli poprvé polské národní jídlo bigos. Poté už je čekal více jak hodinový sestup do Sobotky, fotografování v cíli na rynku a rozhovor s místním novinářem Jackem.

Putování ukončil velice příjemný večer s Markem a jeho ženou Ewou, spoustou jídla, piva a výborné citronové vodky. Posledním bivakem byl pokoj 201 v pěkném penzionu Ślęza na náměstí. Druhý den ráno odjeli pánové Lawitz a Rabe několika autobusy zpět do Jičina, kde se spolu rozloučili. Celá cesta měřila 213 645 kroků, což jest 178 kilometrů a poutníkům do mozku vyplavila 44 ml endorfinu a učinila je tak šťastnými.

Podle vyprávění pánů Lawitze a Rabeho
zaznamenal – jan –

...a na konci

Na koho bychom neměli zapomenout v těchto týdnech

Na prvním místě připomínáme dvousté výročí narození jednoho z největších našich básníků – Karla Jaromíra Erbena. Básně jeho Kytice nás provázejí celým životem, jeho pohádky nejen léty dětskými. Narodil se v Miletíně 7. listopadu 1811. Jeho rodný domek tam zve k návštěvě. O Šrámkově Sobotce i při jiných příležitostech jsme se „s ním“ letos setkali vícekrát. Sto dvacet let by bylo 4. listopadu hudebnímu skladateli Miroslavu Krejčímu. Na Šrámkův text zkomponoval operu Léto. Premiéru měla v Národním divadle v prosinci 1940, v létě 1984 ji provedli liberečtí i u nás v Sobotce. Krejčí zhudebnil i některé další Šrámkovy básně. A 23. listopadu má totéž výročí historička umění Naděžda Melniková – Papoušková. Otevírala zde v 60. letech několik výstav, urna s jejím popelem je uložena na našem hřbitově (v hrobě rodiny Samšiňakovy). O deset let mladší byl Cyril Bouda, malíř a ilustrátor, který měl letos v Šolcově statku výstavu. Jím ilustrované knížky zůstávají pokladem v našich knihovnách. Narodil se 14. listopadu 1901. Před sto lety, 25. listopadu 1911 se narodil v Taškentu výtvarník Jevgenij J. Tichanovič, jehož grafika

naplnila první výstavu v Šolcově statku v létě 1974. S dalším výtvarníkem – Zdeňkem Mlčochem jsme se o Šrámkových Sobotkách setkávali řadu let, vytvořil pro Sobotku a její přátele velké množství prací, drobných grafik i obrazů. Zlomek z nich jsme viděli na výstavě o historii Šolcova statku v létě. Narodil se 18. listopadu 1921. Z malířů bychom měli ještě vzpomenout českého klasika Josefa Mánesa. Pro Sobotku vytvořil prapor Národní gardy (1848) a navrhl výzdobu stropu v divadle ve staré radnici. Mánes zemřel 9. prosince 1871.

Z těch, kteří „prošli Sobotkou“, připomeňme barokního autora, jezuitu Bohuslava Balbína (nar. 3. prosince 1621). Ve výboru z jeho díla nazvaném Krásy a bohatství české země je připomínán nejen Jičín, ale i „Sobotka s oborou hraběte Černína“ nebo Kost („obývaná, viděl jsem ji“). Helena Čapková, která tu několikrát navštívila Fráňu Šrámka o jeho prázdninových pobytech, zemřela 27. listopadu 1961. Knižního vydání svého životního díla – knihy Moji milí bratři – se bohužel nedožila. Nedožitě 80. narozeniny jednoho z „otců“ Jára Cimrmana Ladislava Smoljaka

(9/12 1931) opomenout nemůžeme. Hostoval tu několikrát, živý zůstává i díky řadě televizních pořadů. I letos jsme v Sobotce potkali a slyšeli Alfréda Strejčka. Jezdí sem už téměř od svých „klukovských let“. Účinkoval často i ve Starých Hradech a nyní pravidelně ve Vokšicích. Dbá na to, aby se v našem povědomí udržovala díla našich velkých klasiků. Na předposlední den v roce připadají nedožitě 80. narozeniny vzácného přítele, soboteckého chalupáře, s nímž jsme se pravidelně setkávali i o Šrámkových Sobotkách, Sergeje Rouleho. Před patnácti lety jsme se těšili na setkání s ním o Šrámkově Sobotce marně. Zemřel 28. června 1996. Bylo mu jen pětasedesát. Narodil se 30. prosince 1931.

Nakonec rádi přejeme vše jen a jen dobré k životnímu jubileu paní učitelky Mgr. Olgy Bičíškové (roz. Hurské). Její zásluhy o kulturní život Sobotky, festival Šrámkova Sobotka i zásluhy o vzdělávání mladých generací soboteckých jsou vskutku mimořádné. Dlouhá léta a ještě mnoho životních úspěchů!

AF

Školní střípky

Poznejme se navzájem – Poznajmy się nawzajem

Uplynulo jen něco málo přes tři měsíce a my jsme měli opět příležitost vidět se s našimi polskými přáteli a strávit s nimi prodloužený víkend plný společných zážitků a nového poznání.

pátek 2. 9. 2011

Po příjezdu do polské Sobotky jsme byli ve vestibulu školy přivítáni jejím ředitelem panem Miroslawem Jarozsem, který nás následně seznámil s programem našeho tří denního pobytu. Ten se však tentokrát neodehrával v Sobótce a blízkém okolí, nýbrž v téměř tři sta kilometrů vzdáleném historickém městě Krakově. Pátek tak byl zasvěcen především cestování v autobuse, ale to nám vůbec nevadilo, neboť jsme věděli, že uvidíme památky a místa, která jsou pro Poláky ta nejvzácnější. Do Krakova jsme dorazili po bezproblémové jízdě zhruba v půl deváté večer. Nejprve jsme se jeli ubytovat do mezinárodní ubytovny, abychom si mohli následně vyjít na noční vycházku do centra města. Obdivovat jsme tak mohli nasvícený Wawel, Mariánský kostel, radniční věž a tržnici Sukiennice na krakovském náměstí nebo Jagellonskou univerzitu. Cestou zpět nás na nábreží řeky Vistry ještě zaujal ohromný horkovzdušný balón a socha draka, která chrčila každých pět minut oheň ze své tlamy.

sobota 3. 9. 2011

Na sobotu si pro nás naši přátelé připravili opravdu bohatý program. Ihned po snídani jsme vyrazili na prohlídku dominanty města Krakova - na královský zámek Wawel. Nejprve jsme vstoupili do katedrály, která je pro Poláky nejvýznamnějším chrámem v Polsku, neboť je v ní pohřbeno 25 osobností polské historie (např.: Zikmund I. Starý, Vladislav I., Vladislav II. Jagellonský, Kazimír III. Veliký, Tadeusz Kościuszko nebo Józef Piłsudski). V Zikmundově věži je navíc umístěn jeden z největších zvonů na světě, který oznamuje nejvýznamnější události nejen na Wawelu, ale i v celém městě Krakově a jeho okolí. Zvon Zikmund jsme si však nestihli prohlédnout, neboť na nás již čekala průvodkyně, která nás zavedla do západní části zámku k prohlídce archeologicko-architektonické expozice. Dozvěděli jsme se tak něco málo o historii Wawelu, jeho nejvýznamnějších bu-

dovách a prohlédli si vzácné předměty, které se do dnešní doby zachovaly. Následně jsme se s průvodkyní přesunuli přes nádvoří zámku do královské zbrojnice, ve které jsme mohli spatřit rozsáhlou sbírku bodných a sečných zbraní. V první místnosti se nacházely halaparty, kopí, katovy meče a meč spravedlnosti. Ve druhé místnosti byla umístěna brnění, štíty a výbroj husarů, v poslední místnosti byly k vidění především střelné zbraně. Návštěvu Wawelu jsme zakončili v královské pokladnici. Obdivovat jsme tak mohli stovky klenotů, zlaté a stříbrné nádoby, exempláře dekorativních zbraní, umělecké hodiny a další předměty historické hodnoty. Dozvěděli jsme se také, že wawelská pokladnice nemá ve své sbírce ani jednu královskou korunovační korunu. Všechny totiž byly během pruské okupace ukořistěny a následně roztaveny na zlato a stříbro. Smutný to osud, že? Po náročném dopoledním programu jsme se přemístili na krakovské náměstí a následně na oběd. Tím však náš celodenní program rozhodně nekončil. Přejeli jsme autobusem do nedaleké Věličky, abychom navštívili místní solné doly, které jsou zapsány od roku 1978 na Seznamu světového dědictví UNESCO. Po přivítání průvodcem jsme nejprve museli sestoupit po 378 schodech do hloubky 64 m, kde začínala zhruba tři kilometry dlouhá turistická trasa, zahrnující prohlídku soch historických i mýtických postav vytvořených z kamenné soli. K vidění

byly také velké klenuté síně, kaple, podzemní jezera a výstava přibližující historii těžby soli, která zde probíhala nepřetržitě od 13. století až do prvního desetiletí 21. století. Těžba soli tu byla ukončena z důvodu vysokých nákladů. Od průvodce jsme se také například dozvěděli, že důl slouží jako léčebna pro lidi trpícími nemocemi dýchacích cest a alergiemi, že kaple svaté Kingy (ochránkyň polských horníků) je vytvořena celá ze soli od podlahy až po lustry a že na jejím vybudování pracovaly tři generace po dobu 70 let. Pak už nás jen důlní výtah vyvezl zpět na povrch. Tím naše prohlídka solných dolů skončila. Ve mně osobně zanechala velký dojem a budu na ni dlouho vzpomínat. A nebudu asi sám!

neděle 4. 9. 2011

Po náročném sobotním programu a nočním přejezdu z Krakova do Sobotky byla na neděli naplánována jen krátká vycházka pod nedaleký kopec zakončená prohlídkou sobóteckého náměstí. Po obědě jsme si sbalili věci a nastal okamžik loučení. Naše paní ředitelka jménem všech účastníků tří denního pobytu poděkovala hostitelům za nevšední zážitky, které si pro nás svým programem připravili. Díky nim jsme mohli spatřit místa, která jsou pro polský národ nejvýznamnější a nejvzácnější. A toho si opravdu velice vážíme. Již nyní se těšíme na další setkání!

Radek Štaff

ZŠ Sobotka vyhrála interaktivní tabuli za 100.000 Kč

Byla půlka července a letní prázdniny byly v plném proudu. Náhle mi v kanceláři zazvonil telefon a do sluchátka mi zástupkyně energetické společnosti ČEZ oznámila, že naše škola vyhrála interaktivní tabuli v hodnotě 100.000 Kč. Nemohl jsem tomu uvěřit a během chvíle jsem byl zavalen pocitem obrovské radosti a štěstí! A co tomu všemu předcházelo?

Koncem dubna vyhlásila energetická společnost ČEZ ve spolupráci s naší mistryni světa v rychlobruslení sportovní soutěž s názvem Pětiboj Martiny Sáblíkové. Účast v sou-

na tyči/přeskokování lavičky, skok z místa do dálky, hod na koš/hod na čtverec, dribling na čas mezi kužely/slalom bez míče. Za jednotlivé disciplíny sbírali žáci body, které se jim přičítaly do celkového skóre. Nejúspěšnějším žákům, rozděleným do tří kategorií, byly následně předány medaile a diplomy. Celkový vítěz soutěže Tomáš Bernat z 9. A navíc obdržel poukaz v hodnotě 500 Kč na nákup sportovních potřeb. Po skončení této sportovní akce jsme nelenili a zapojili jsme se do doprovodné soutěže o interaktivní tabuli v hodnotě 100.000 Kč pro školu, která nejlépe zdokumentuje průběh Pětiboje Martiny

a nejnápadnější. V úterý 20. září 2011 tak nastal slavnostní okamžik. Do školy přijeli zástupci energetické společnosti ČEZ Šárka Beránková a Jiří Kosina a před zraky všech žáků a pedagogů předali paní ředitelce symbolický šek v hodnotě 100.000 Kč na nákup nové interaktivní tabule. Ta bude sloužit k výuce prvostupňovým dětem, které musely doposud využívat interaktivních tabulí umístěných v učebnách 2. stupně. Celou soutěž hodnotíme jako velice vydařenou bez ohledu na to, že jsme získali jednu z hlavních výher. Soutěž byla velice pečlivě nachystaná, promyšlená do posledního detailu. Získali

těži však byla omezená a mohlo se jí zúčastnit pouze 14 škol z každého ze sedmi regionů, tj. 96 škol z celé České republiky. Proto jsme neváhali a ihned po spuštění rezervačního systému jsme se do této zajímavé soutěže přihlásili. Důležitá totiž pro výběr škol byla právě rychlost. A naší škole se to jako jediné v okrese Jičín podařilo. Školní kolo Pětiboje Martiny Sáblíkové probíhalo od 9. května do 9. června 2011 a zapojili se do něj prakticky všichni žáci naší školy. V hodinách tělesné výchovy plnili těchto pět disciplín: běh na 120 m, šplh

Sáblíkové. Využil jsem proto videí a fotografií, které jsem pořídil v době konání soutěže, a sestříhal z nich krátkou videoprezentaci. Děti ze školní družiny vyrobily leporela, prvostupňoví žáci připojili pestré obrázky a koláže, žákyně Lenka Jenčková vymyslela a nakreslila vtipný komiks a žáci sedmého ročníku pod vedením paní učitelky Miroslavy Klovové vymodelovali z keramické hlíny sportující postavičky. Do této celorepublikové soutěže se zapojilo 28 škol a Nadace ČEZ vyhodnotila naši dokumentaci jako nejpestřejší

jsme navíc i nové sportovní vybavení, které využijeme v hodinách tělesné výchovy a i při ostatních sportovních aktivitách školy. Budeme moc rádi, když ČEZ podobnou akci zopakuje, neboť podobných sportovních projektů, do kterých by se mohli zapojit všichni žáci, moc není. Dík patří samozřejmě také všem vyučujícím, kteří své žáky soutěží vedli a pomáhali jim – byli to učitelé prvního stupně, výtvarné výchovy, tělesné výchovy a vedoucí školní družiny.

Radek Štaff

Aby výuka pravěku nebolela...

Žáci 6. třídy na exkurzi ve Věstarech

Studium dějepisu začíná v šesté třídě povídáním o pravěku. Ale ještě lepší než mluvit o minulosti je možnost si na ni sáhnout. Díky nadšencům z Centra experimentální archeologie ve Věstarech může být i dávná minulost na chvíli na dosah ruky. Ve zdejších areálu se můžete stát na malou chvíli její součástí. My jsme nejprve zjistili, jak se v pravěku stavělo, jak se vyráběla keramika a jaký byl ži-

vot neolitických zemědělců. To a ještě mnohem víc jsme si zanedlouho mohli zkusit na vlastní kůži. Někteří se hrnuli do opracování dřeva bronzovými sekerami, jiní zkoušeli obdělávat pole pouze za pomoci dřevěných nástrojů. Také jsme si mohli posedět uvnitř polozemnice, prohlédnout různé typy vypalovacích pecí nebo se pokusit tkát látku. Všechny nově nabyté informace zužitkujeme v ná-

sledujících týdnech při výuce dějin pravěku.

Druhá část exkurze patřila budoucnosti, konkrétně moderním knihovnickým službám. Naším cílem byla totiž Státní vědecká knihovna Hradec Králové. Jejím cílem je „být příjemnou přestávkou na cestě za poznáním a obohacovat životy lidí poskytováním informací, vzdělání, zážitků a inspirace.“ Není to tedy jen místo, kde vám půjčí knihu. Můžete zde posedět, přečíst si noviny nebo knížku, zjistit, co je nového doma i ve světě, dát si schůzku s přáteli, nerušeně tu studovat nebo jen tak odpočívat a nasávat atmosféru této nevšední stavby. Každé z pěti nadzemních pater je tvořeno centrální halou, ve které jsou poskytovány veškeré služby. Protože si v dnešní době nelze představit knihovnu bez počítačů, jsou v každém podlaží umístěny počítače s on-line katalogem a přístupem na internet. K odpočinku slouží klidové zóny vybavené pohodlným nábytkem a Literární kavárna. Knihovna nezapomíná ani na smysluplné vyplnění volného času návštěvníků. Výstavní sál galerie U Přívozu, učebny i konferenční sál nabízejí pestrý program vzdělávacích a kulturních pořadů – kurzy, výstavy, besedy a přednášky. Třeba sem letošní šesťáci zavítají za pár let coby studenti univerzity ...

Mgr. Pavla Kozáková

Jezdecký klub Sobotka

Propršený Memoriál Vladimíra Havránka

Jezdecký klub Sobotka pořádal v sobotu 30. 7. tradiční jezdecké závody na kolbišti pod Humprechtem. Jednalo se o IX. ročník Memoriálu Vladimíra Havránka. Přesto, že sobotní počasí bylo téměř tragické, jezdci ukázali, že ani velmi nevlidné počasí je neodradí od startů na krásném kolbišti pod Humprechtem.

První soutěže určené pro koně startující prvním rokem se zúčastnilo 12 dvojic a pět dvojic bylo v základním kole bezchybných. V rozeskakování to byly už jen tři dvo-

jice. Nejrychlejší byl Pavel Macek s Le Pierre (JS Javorník), druhá byla Anna Reinbergerová s krásným plemenným hřebcem strakatého zbarvení Bernsteinem (SS Chýle) a třetí M. Šimun – Twister (JO Kněžmost).

Druhá soutěž ve dvoufázovém skákání 90/100 cm byla již s 37 startujícími. Základní parkur překonalo 27 dvojic bezchybně a 16 z nich předvedlo i bezchybné druhé kolo. Nejrychlejší byla Šárka Jansová s Boy-boy-S (Stáj Aliance Jičín) před stájovou kolegyní Kateřinou Bernardovou s Catrej a Ivo-

nou Pospíšilovou s Vanilou (JS Dražice).

Následovala soutěž ve dvoufázovém skákání 100/110 cm, ve které odstartovalo 49 soutěžících. Také zde více než polovina, tj. 31 dvojic, dokázala překonat základní fázi bez trestných bodů. Nejrychlejší v druhé fázi pak byla Petra Poláčková s Minelou (Hradecký JK) před Annou Siatkovou s Persefone (JK Orličky) a Janou Samešovou s Demokratem (JS Javorník).

I přes neustávající déšť následovala další soutěž, a to II. Mistrovství blondýnek. Zde

soutěžící opravdu nemuseli měnit natrvalo barvu svých vlasů a ani pohlaví, ale bylo na jejich fantazii, jak splnit kritéria a mezi blondýnky se zařadit. Někteří soutěžící opravdu splnili kritéria zajímavým způsobem. Nejvíce se snad líbil Marek Fassati z JK Paradisso, který měl mimo blondaté čupy i slušivou sukénku. K této soutěži nastoupilo celkem 48 dvojic, z nichž se 35 hodnotilo jako blondýnky. V otevřené soutěži zvítězila Šárka Zavoralová, a jelikož jela i za blondýnky, získala zlatou medaili v tomto blondátem mistrovství. Druhá byla Marie Zvolská – El Sid (JK Micky Struhařov) a bronz vybojovala Veronika Spálenská na Amicus K (SJK Roudnička).

K soutěži L* – Ceně Města Sobotky – nastoupilo 28 již na kost promáčených dvojic a 11 jich absolvovalo parkur čistě. I přes silný déšť 6 dvojic dokázalo překonat i rozeskakování bez trestných bodů. Nejrychlejší byla nakonec S. Kopecká s Helií (JK Dvořák) před opět druhou Marií Zvolskou tentokrát s Enterprise a třetí místo uhájil Leoš Černohorský s Rebekou (SJK Černohorský).

Vrcholem dne byl IX. Memoriál Vladimíra Havránka – parkur S* – kterého se zúčastnilo 10 nejstatečnějších jezdců, kteří byli již tak zmáčení, že vodu a déšť téměř nevnímali. Tři dvojice postoupily do rozeskakování. Štěstí se konečně usmálo na Marii Zvolskou a po dvou druhých místech získala vítězství v hlavní soutěži a oplátila porážku

Foto: Lenka Janatková

Celý Memoriál provázelo velmi nevlídné počasí, ale i tak odstartovalo pod Humprechtem 184 koní

z předešlé soutěže S. Kopecké s Helií (JK Dvořák), třetí skončil Jan Chýle s Letorou (SS Chýle).

Soutěžilo se od 9 do 18 hodin. Odstartovalo celkem 184 soutěžících. Diváků bylo tentokrát díky špatnému počasí velmi málo. Ti, kteří dorazili, však viděli mnoho hezkých výkonů a zajímavá klání o vítězství. Také pro ně byla připravena tombola,

ve které bylo první cenou živé sele.

Nutno také podotknout, že na hojně účasti měla zásluhu i jarní úprava povrchu kolbiště, které bylo prosypáno pískovou vrstvou. Za tuto úpravu i za podporu celé akce velice děkujeme městu Sobotka.

A. Brixí

Společenská oznámení

Jubilea

Paní **Terezie Jirkovcová** oslavila krásné jubileum 80 let dne 6. 8. 2011. Přistěhovala se z Hrdoňovic do Sobotky do DPS. Bydlí zde již 3 roky. Líbí se jí tady. Doma v Hrdoňovicích měla dům, zahradu a zahrádku s květinami, které má ráda. Květiny má i před okny bytu v DPS. Často k ní jezdí děti i vnoučata, má radost, proto je stále usměvavá a spokojená. K jejímu životnímu jubileu jí přejeme zdraví a spokojenost.

Druhá srpnová jubilanťka, paní **Marie Kořátková**, oslavila 7. 8. 2011 80. narozeniny. Je rodačkou z Dolního Bousova. Ve 22 letech se po 5-ti leté známosti provdala do Sobotky. Má dvě děti, pět vnoučat a čtyři pravnoučata. Nejdříve pracovala v Nisatexu jako švadlena, pak v Izolu a opět v Nisatexu. Tam se jí líbilo, práce ji bavila, pracovala tam 26 let. Neumí zahálet. Dále pracovala 10 let u dcery v cukrárně a poslední léta u vnučky v potravinách

doplňovala zboží. Bydlí ve svém domku, který s manželem koupili a opravili. Již před 16 lety ovdověla. U domku má zahrádku a květiny. Ani v 80 letech nezahálí, má radost ze života a z celé rodiny.

První zářijovou jubilanťkou je paní **Emilie Folprechtová**, která se 12. 9. dožila 90 let. Pochází ze Sběře u Nového Bydžova, kde chodila do rodinné školy. Po ukončení školy

hlídala děti v rodině v Jičíně. Dále pracovala na Prachově jako kuchařka. Pak odešla dělat správcovou dětského domova na Samšíně. Odtud přešla na okres Mnichovo Hradiště na odbor péče o dítě. V dalších letech pracovala v Hamiru pod Humprechtem a jako švadlena v Rozvoji u Lažanů. Paní Folprechtová prošla mnoha pracovními místy. Je stále čilá, říká, že se na léta necítí, jen trochu zlobí sluch. Má dceru, která k mamince dochází, dvě vnoučata a dvě pravnoučata. Má z nich radost a vždy se na ně těší.

21. 9. oslavila 85. narozeniny paní **Jaroslava Folprechtová**. Pochází ze Šlejferny, provdala se do Sobotky, kde bydlí. Již ovdověla, bydlí se synem. Pracovala ve Frutě, pak v Diasu. Ráda vypomáhala i v zemědělství. Nyní, v důchodu, ráda pracuje na své zahrádce, kde pěstuje brambory a zeleninu. Má dva syny, dva vnuky a 2 pravnuky. Má radost, když přijedou. Paní Folprechtová si ráda popovídá se svými vrstevnicemi, vzpomínají na mládí, i v domě, kde bydlí, se každý večer setká se sousedkami. Mají se všechny rády. Je stále čilá, tak jí přejeme zdraví a spokojenost.

Poslední zářijovou oslavenkyní je paní **Marie Grospičová**. Skromná, drobná, ještě soběstačná paní oslavila 25. 9. 90. narozeniny. Paní Grospičová celý život pracovala ve Škodovce. Manžel byl vedoucí poštovního úřadu. Má dceru, která k mamince pravidelně dojíždí. S manželem koupili domek, ve kterém bydleli. Ale paní Grospičová nyní bydlí v DPS, kde se jí líbí a nemusí topit. Je spokojená. Přejeme zdravíčko do dalších let.

Všem oslavencům přejeme hodně zdraví a spokojenosti v jejich rodinách

Hana Rulcová

Kulturní kalendář

5. 9. 1751 byl pohřben sobotecký městský písař Jan Eliáš Tampl.

14. 10. 1821 se narodil sobotecký okresní soudce z let 1861-1863 Eduard Pohnert.

21. září 1831 se v Dolním Bousově narodil právník a organizátor společenského života v Jičíně František Lohař.

9. 10. 1861 se v Sobotce narodil gymnaziální profesor František Hrdlička.

21. 9. 1861 se narodil významný sokolský funkcionář Josef Scheiner, který často zajišťoval do Sobotky.

25. 9. 1861 se narodila výborná herečka soboteckého ochotnického divadla Božena Prokšová, provd. Vlachová.

25. 9. 1871 zemřel katolický kněz Antonín Učík, který působil v Sobotce, v Libošovicích a v Markvarticích.

5. 10. 1871 se ve Střehomí narodil autor lidových divadelních her František Ort. Kdo si dnes vzpomene, že se v Sobotce hrály jeho kusy Raketou na Mars, Na Porání aj.

21. 9. 1881 se narodili libošovický řidič učitel Antonín Boch a básnička a pěvkyně Marie Calma-Veselá, která měla rodový vztah k Markvarticím.

11. 9. 1891 se v Dobšicích narodil učitel a osvětový pracovník František Žofka.

Před 110 lety se narodili tři velcí přátelé Sobotky: 7. 9. 1901 spisovatelka Jarmila Glazarová, 14. 9. básník Jaroslav Seifert a 3. 10. estetik Mirko Novák.

V září 1921 se narodili: 14. 9. na Mladějově oblíbený vysokomýtský děkan Josef Boček a 29. 9. výborný sobotecký učitel Jaroslav Šťastný.

9. 10. 1931 zemřel jeden z předních činitelů hasičstva a agrární strany na Sobotecku František Ort ze Střehomí.

14. 9. 1941 zemřel jičínský školní inspektor Václav Zavadil.

28. 9. 1941 se narodila sobotecká učitelka a vlastivědná autorka Emilie Štěpánová.

31. 10. 1951 zemřel propagátor turistiky v Českém ráji Jan Kamenický.

29. 10. 1961 zemřel hudební skladatel Českého ráje Zdeněk Folprecht.

V říjnu roku 1971 zemřeli: 12. 10. odbojový pracovník našeho kraje Heřman Kuchta, 13.

10. učitel Jaroslav Šťastný a 24. 10. významný vlastivědný pracovník prof. Jaroslav Mencl.

28. 9. 2001 zemřel významný národopisec a malíř Josef V. Scheybal.

K. B.

Blahopřání

I mezi sedmdesátníky se dostávají stále mladší a mladší osobnosti. Tentokrát do jejich společnosti vstoupil herec, režisér, umělecký šéf Městského divadla v Mladé Boleslavi **Josef Kettner**. Rodný list potvrzuje, že v Mladé Boleslavi spatřil světlo světa 23. září 1941. V rodném městě začínala v divadelním souboru Kollár i jeho divadelní kariéra a sem se také po působení v Liberci, Chebu, Hradci Králové a Praze vrátil. Přivlastňuje si ho ale také Sobotka, kam odedávna zajišťoval, kde našel svou manželku a kde si krásně upravit chalupu pod Humprechtem. A kde se také významně zapojil a zapojuje do kulturního života.

Děkujeme, zdravíme a přejeme vše nejlepší do dalších let.

Vzpomínka

Dne 18. 4. 2011 by se dožil 90 let pan **Jaroslav Hanuš** z Lavic. Dne 7. 9. 2011 uplynuly 3 roky od jeho úmrtí.

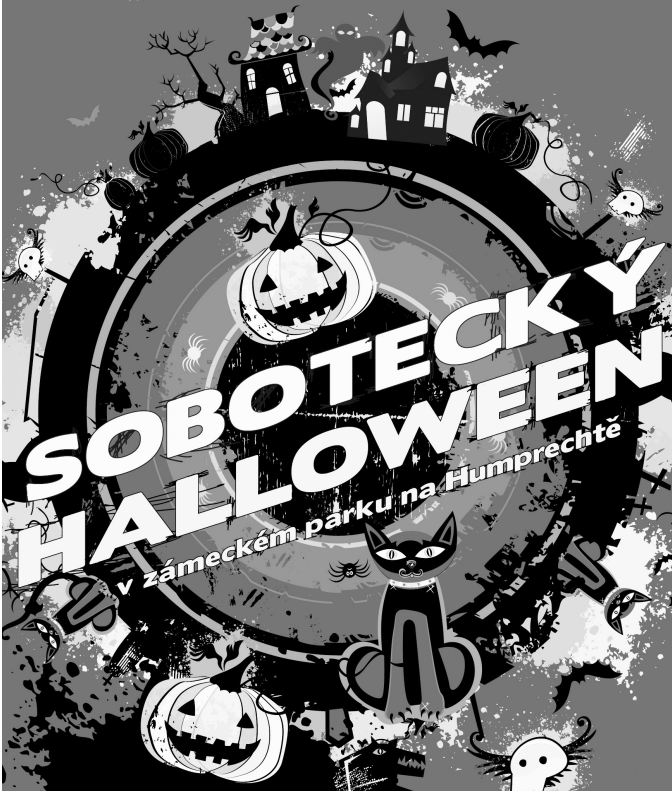
Stále vzpomínají manželka, dcera s rodinou, Jiřina, Eva, Vláda s rodinami.

Opustili nás navždy

Dne 1. září náhle zemřela ve věku 64 let **paní Jitka Suchánková ze Sobotky**. 5. září v pozeňnaném věku 93 let zemřel **pan Miroslav Havránek**, dlouholetý poštovní doručovatel z **Libošovic**. Dne 17. září ve věku nedožitých 92 let zemřela **paní Marie Jandourková**, rozená Houžvičková ze **Sobotky**. 21. září zemřela ve věku 86 let **paní Ludmila Luštická**, rozená Ortová ze **Sobotky**. Dne 22. září zemřel ve věku 64 let **pan Miloslav Javůrek z Markvartic**. Dne 23. září ve věku 77 let zemřel po delší nemoci **pan Josef Bárta z Přepěři**.

MKS Sobotka, Sokol Sobotka
Jezdecký klub Sobotka

Renata Holubová, Dana Vojnářková, Zdena Badová, Bára Stašková- Špicarová, Jaruška Kindlová
spolu se strašidly Vás zvou na

SOBOTECKÝ HALLOWEEN

v zámeckém parku na Humprechti

29. 10.

od 16.00 do 18.00 hod.

Strašidelný halloweenský podvečer
v zámeckém parku na Humprechti.

Čekají na vás **strašidla** v parku i na zámku.

Chcete si strašidla udobřit?
Přineste **vyřezanou rozsvícenou dýni**
na zámecké schody.
Bílá paní ze zámku ocení nejkrásnější dýni.

**Vycházíme od kolbiště,
končíme na horolezecké stěně.**

Projíždky na koních,
lezení na stěně.

Přijďte se s námi bát

Aby ani dospělí nepřišli zkrátka,
je pro ně na večer připravena

Halloweenská zábava

Sokolovna v novém kabátě

Od 20.00 do 02.00 hod.
Zábavová skupina Patex
Vstupné 60,- masky zdarma

Občerstvení zajištěno.

design Jan Macoun

Městské kulturní středisko Sobotka
vás srdečně zve
na další úspěšné divadelní představení turnovského
souboru Nakafráno

BOŽSKÝ ŘÍZEK

Hra poodhaluje další zákoutí ženské duše, tentokrát půjde o zákoutí
duší žen „vylehávajících“, těhotných, žen prostých i tajemných.
Komedie takřka detektivní má opět jednu velkou ambici, a to
diváka hlavně pobavit a rozesmát. A že nevíte, kdo jsou
„vylehávačky“ a proč je řízek božský? Tak se rače podívat...

STŘEDA 23. LISTOPADU V 19.30
MĚSTSKÉ DIVADLO SOBOTKA
VSTUPNÉ 80,- Kč

Rezervace vstupenek v Městském informačním centru, tel. 493 571 587

MUZIKY, MUZIKY VY PĚKNĚ HRAJETE

Srdečně vás zveme na hudební představení
Zdeňka Černohouze a Jaroslava Šolce, ve kterém zazní písničky
Karla Hašlera, Fanoše Mikuleckého, Jaromíra Vejvody, Karla Vacka
a také staropražské a lidové písně ze všech koutů naší vlasti.

DATUM: ÚTERÝ 8. 11. ČAS: 18:00
VSTUPNÉ: 40,-
MĚSTSKÉ DIVADLO SOBOTKA

Městská knihovna Fráni Šrámka
vás srdečně zve na výstavu

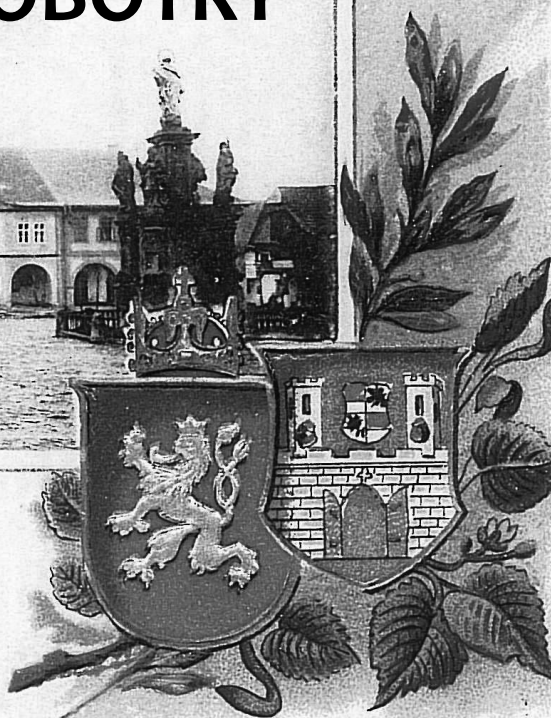
HISTORICKÝCH POHLEDNIC A FOTOGRAFIÍ SOBOTKY

Sobotka. Naměstí.

22. 9. – 30. 11. 2011

Fotografie pocházejí ze sbírky Jana Doudy

PROFESIONÁLNÍ SLUŽBY – KLASICKÉ A REFLEXNÍ MASÁŽE

nabízí

Rehabilitační středisko v Sobotce, Jičínská 300

tel.: 731 862 298

- Možnost zakoupení dárkových poukázek
Vše za příznivé ceny
- Dále na doporučení lékaře provádíme elektroléčebné procedury, parafín (prohřátí),
individuální cvičení, magnetoterapii, měkké techniky atd.

*Ordinace lékaře též každý pátek od 6.00 – 11.00
přímo na rehabilitačním středisku*

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA

nám. Míru 3, 507 43 Sobotka, tel. 493 571 618 • e-mail: mks@sobotka.cz • www.sobotka.cz

Odpovědná redaktorka: Lea Vejclová

Redakční rada: K. Bílek, P. Havlová, J. Janatka, A. Pospíšilová, M. Sekerová

Grafická úprava a tisk: RK TISK, Hradecká 1130, 506 01 Jičín, tel. 493 546 911-19, e-mail: rktisk@rktisk.cz, www.rktisk.cz

Podávání nov. zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ V. Čechy

č.j. P/2 -1440 / 98 ze dne 3. 3. 1998 • ISSN 12 12 -7906 • MK ČR E 11 563

Uzávěrka dalšího čísla 30. 11. 2011